

DUHOVNI PASTIR.

Izhaja vsak mesec. — Velja 4 gld. na leto.

Letnik XI.

V Ljubljani, aprila 1894.

4. zvezek.

Bela nedelja.

I. Mir Zveličarjev.

Jezus je prišel in v sredo med
nje stopil ter rekel: Mir vam bodi!
Jan. 20, 20.

Današnji sveti evangelij nam pripoveduje, da so bili učenci v neki dvorani v Jeruzalemu zbrani, in upanje, strah in veselje je prešinjalo njihova srca; zakaj novica čudežnega vstajenja njihovega Učenika se je bila povsod raznesla in Peter se je o tem prepričal z lastnimi očmi. Pa vendar so nekateri učenci še omahljivi in ne morejo prav za trdno vsega verjeti. Med tem se vrneti tudi učenca iz Emavska k njim ter pripovedujeta veselega obraza, kako se jima je vstali Zveličar na potu pridružil in sta ga spoznala ob lomljenju kruha. Pri vseh veselo razvnetje; eni ne morejo dosti nadopovedati, drugi ne dosti poslušati. Kar stopi med zbrane učence Gospod sam, o katerem so se pogovarjali. Prve besede, s katerimi jih pozdravi, so polne milobe in tolažbe; ljubeznive besede: *Mir vam bodi!* s čudno sladkostjo napolnijo srca učencev, da so vsi oveseljeni, ker zopet vidijo in slišijo svojega Učenika.

Nič boljšega ni torej Jezus vedel voščiti svojim učencem, nič boljšega jim ni vedel po premagani smrti prinesiti s seboj z onega sveta, kakor ljubi mir. Saj tudi v resnici nič boljšega ni. Bog sam se imenuje *Boga miru* (II. Kor. 13, 11). Njegov edino-rojeni Sin je po preroku Izajju (9, 6) napovedan bil kot *kralj miru*.

In če podobar predstavlja od smrti vstalega Zveličarja, nam ga nariše z bandercem miru v eni roki, desnico pa povzdiguje k blagoslovu, kakor bi hotel reči vesoljnemu svetu ljubeznive besede: *Mir vam bodi!* In prav ravna sveta cerkev, da tolikrat ponavlja to lepo voščilo: *Mir s teboj — mir z vami! Pojdi v miru!* Zato je primerno, ako se danes v svoj poduk vprašamo: 1. V čem pa obstoji ta mir in 2. kje naj ga iščemo?

I. Vsi želimo, vsi iščemo miru. Ali med mirom in mirom je velik razloček. Mir, ki pomeni toliko, kar edinost in zastopnost v družinah, občinah, kar pokoj in sloga v deželah, kraljestvih, je pozemeljski mir. Svet ga lahko dá in zopet vzame. Tudi ta mir je velika dobrota; zakaj, kjer je lepa sloga v rodovinah, pokoj in edinost v deželi, tam cvetè blagostanje, se razvija obrt in umetnost in čez vse se razliva božji blagoslov.

Ali to ni pravi mir. Če bi bil Jezus svojo blagoslavljaljočo roko vzdignil čez vso deželo, ter govoril: *Mir vam bodi!* bi bil mislil ta pozemeljski mir. Ker pa stopi k učencem, katere je hotel kakor ovce poslati med volkove in govori: *Mir vam bodi!* — ima gotovo drugi mir v mislih, namreč mir srca, mir dobre vesti, mir s samim seboj. To je tisti blagi mir, katerega lahko ima vojak v sredi ljutega boja, ko strašno krogle žvižgajo in topovi gromé; mir, katerega človeku ne morejo nevihte in viharji podreti; to je tisti mir, katerega so angelji ljudem oznanovali ob rojstvu Zveličarjevem: *Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje;* mir, katerega apostelj Pavel vošči Filipljanom (4, 7), ko piše: *Mir božji, kateri ves um preseže, varuj vaša srca in vašo pamet v Kristusu Jezusu.*

Kolikorkrat se mir imenuje v sv. pismu, se s tem razume notranje veselje in zadovoljnost človeškega srca. Zato razveseljena Ana prepeva: *Moje srce se raduje v Gospodu!* (L. Kralj. 2. 1.) Kralj David pravi: *Dal si mi v srce veselje.* (Ps. 4, 7.) — In nebeško veselje izvoljenih obstoji tudi v srčnem miru, kakor govori Gospod po preroku Izaiju (66, 12). *Glej, jaz bom obrnil nanj svoj mir, kakor reko!* Pravi mir tedaj obstoji v zadovoljnosti, v notranjem veselju človeškega srca.

II. Zato se vprašamo: Kje je pač ta pravi mir, t. j. kje naj iščemo notranjo zadovoljnost in srčno veselje?

Res je, kdorkoli pod solncem živi, vsak želi srečen, vesel in zadovoljen biti. Vprašajte kmetovalca na polji, roko-

delca v delavnici, trgovca pri kupčiji, uradnika v pisarni: kaj želijo, kaj iščejo; enoglasno bodo odgovorili: veselja in miru za svoje srce. Semkaj, k temu cilju in koncu se obračajo vse misli in želje, skrbi in dejanja. Ali pa tudi najdejo ljudje, kar iščejo, mir in veselje za svoje srce? Ne, ker iščejo miru drugod, kakor tam, kjer se najde.

a) Oh, si misli marsikateri, ko bi bil jaz bogat; vsaj tako premožen, kakor ta ali oni sosed! Potem bi bil zadovoljen in bi si ničesar več ne želel. Pa vsem takim kliče kralj David (ps. 4, 3.) v spomin: *Človeški otroci! doklej bote še težkega srca? Zakaj ljubite nečimernost in iščete laži (slepotije)? Tamkaj ni srčnega miru, kjer ga vi iščete! Kar vi želite, so samo zunanje dobrote, minljivo blago; te ne morejo človekove notranjosti vpokojiti, srca ne zadovoljiti. Zberite si vse bogastvo celega sveta, imejte ga v lasti: ali ste zadovoljni? O ne, ker vam manjka še eno blago in brez tega vas vsi zunanji blagri ne morejo zadovoljiti. Le povejte samo enega človeka, odkar svet stoji, ki bi bil v posesti pozemeljskega bogastva popolnoma zadovoljen in srečen. Vedno mu je še nekaj manjkalo, vedno je še nečesa pozelel.*

Poglejte mogočnega Ahaba, Izraelskega kralja! Imel je neizmerne zaklade in bogastva na kupe. Ali pa je bil zadovoljen? Ali je imel notranji mir, srčno veselje? Sveto pismo (III. Kralj. 21, 4) pripoveduje o njem: »Bil je srdit in razkačen nad besedo, ki mu jo je govoril Nabot, Jezrahelec . . . In se je vrgel na posteljo, ter obrnil svoj obraz v steno in ni jedel kruha (ni hotel jesti nobene reči)«. Zakaj neki? Imel je Nabot blizo kraljeve palače lep vinarograd. Kralj ga zaželi, da bi povečal svoje vrtove. Ali Nabot je imel toliko spoštovanja do dedščine svojih očetov, da je ni hotel prodati, ker je to prepovedovala Mojzesova postava (III. 25, 23). In ta malenkost — je-li mogla mir mogočnega kralja kaliti? Sree to razžaliti vladarju, ki je imel palač in vrtov v obilnosti? Da, to mu je življenje grenilo; ker bogastvo in zakladi ne morejo dati pravega miru.

Tedaj v bogastvu ne smemo iskati prave zadovoljnosti in srčnega veselja. Kje pa drugje?

b) Marsikateri mislijo: O, ko bi bil jaz v taki časti in oblasti, v taki službi in toliki slavi, kakor ta ali oni, kateremu se vse priklanja, čegar migljeje imajo vsi za povelje: potem bi bil srečen in moje srce bi bilo mirno in zadovoljno. — Pa tudi tem kliče kralj David: *O človeški otroci! . . .* (ut supra.) Tukaj ne prebiva mir, kjer ga vi iščete. Imeniten stan, čast in oblast so le zunanje senčnate dobrote, ki srca človekovega same ne morejo

napolniti. In če bi bil tudi na največji stopinji človeške mogočnosti, ali bi bil zadovoljen? Ne, ker še nekega blaga ti manjka in brez tega te vsa visokost ne more zadovoljiti.

Kralj Asver povzdigne svojega ljubljenca Amana nad vse poglavarje, ki jih je imel. (Est. 3, 1.) Vsi velikaši in kraljevi služabniki so morali pred njim kolena pripogibati in ga častiti. Prišedši na svoj dom, pokliče svoje prijatelje in ženo, ter jim razklada obilnost svojega bogastva in h koliki časti ga je kralj povzdignil nad vse svoje služabnike. (Est. 5, 11.) Zdaj je bil pač lahko zadovoljen s toliko častjo in oblastjo! O ne; zakaj on dalje toži: »pa čeravno vse to imam, menim, da nič nimam.« (v. 13.) Odkod izvira ta nezadovoljnost pri toliki visokosti? Prava malenkost je uničila vso njegovo srečo, ker ga ni namreč hotel jud Mardohej po božje častiti in se slednjič zavoljo jeze do njega sam končal na vislicah, katere je bil postavil za Mardoheja.

Egiptovski kralj Ptolomej se je nekdanj sprehajal ob bregu velike reke Nil. Tu zagleda nekaj delavcev, ki slastno uživajo svojo borno južino, obstoječo iz nekaj kosov črnega kruha in vrča hladne vode. Potem se začne drug z drugim šaliti in se vedrijo z veselimi smehom. Ko kralj to vidi, se ni mogel zdihljeja zdržati. »Jaz nesrečnež«, izpregovori, »zakaj nisem, kakor eden izmed teh?« Ali je hotel morda kralj menjati z enim teh ubogih dni-narjev, da bi se razveselil? Gotovo ne; pač pa je čutil, da njegova zlata krona, njegova neomejena oblast čez toliko dežel mu ne more notranjega miru, srčnega veselja dati.

Tedaj tudi v mogočnosti in slavi se prava zadovoljnost, tihi mir ne najde, zato ga tukaj iskati ni treba. K a m pa naj gremo?

c) Morda se najde v slasti in posvetnih veselicah? Marsikateri si misli: če bi jaz imel tako dobro, kakor oni človek, če bi jaz mogel slasti uživati, veselice obiskovati, med vesele družbe zahajati; potem bi bil srečen, ničesar več bi si ne želel.

Ali tudi tam kliče David: *Človeški otroci* . . . Tudi v vživanju posvetnega veselja se ne najde dušni pokoj. In če se lahko poslužiš vseh pozemeljskih sladkostij, katere tako zelo čislajo posvetni ljudje, tvoje srce vendar ostane prazno, nenasičeno, kajti zmeraj še manjka nečesa, česar vse pozemeljske slasti ne morejo nadomestiti.

Kateremu človeku je bila kedaj čaša veselja tako polno natočena, kakor kralju Salomonu? Sam obstane: (Pridig. 2, 10. 11.) »Od vsega, kar so poželele moje oči, jim nisem nič odrekel; in svojemu srcu nisem branil, da bi ne vživalo vseh sladnostij in se razveseljevalo nad rečmi, ki sem jih bil napravil (napravil sem si pevce in pevke in veselice človeških otrok, kozarce in vrče v

strežbo za natakanje vina [v. 8]), ali videl sem v vsem nečimernost in obtežnost duha.* In koliko slastnežem na svetu se enako godi!

Po tem takem se pravi mir, katerega je Zveličar voščil svojim učencem, na zemlji celo ne more najti?

č) Da, zares, n a z e m l j i, t. j. izven sebe, ne moremo najti pravega miru. Zato pravi sv. Avgustin: *Če rečeš: jaz hočem srečno živeti, pač s tem želiš nekaj dobrega, ali tukaj na svetu tega ne najdeš.*

Neki človek — se bere — ki je pozneje postal svetnik, je slišal v svoji mladosti, da je nekje na zemlji lep otok nepopisljive sreče, kjer ni dela, ne trpljenja. Imel je to za resnico, zato stopi na barko ter potuje noč in dan, da bi našel ta presrečni otok. Prijadra do prvega otoka; tu vidi ljudi, ki so imeli zelo blede in upadle obraze in so bili sploh slabotni in bolehní. Tukaj, si misli, je gotovo nezdrav zrak; tukaj ni tisti srečni otok. Zato jadra proti drugemu. Tu pač zapazi lepe, cvetoče obraze in čvrsta telesa; pa skoro vsi so nosili raztrgana in umazana oblačila. Tukaj, si misli, je pač dober zrak, a dokaj revščine. To ni tisti srečni otok. In potuje dalje in najde tretji otok, ki je bil silno lep videti in bogat natornih zakladov. Pa komaj se sprehaja v krasni naravi, že plah beži zopet nazaj; kajti prebivalci so se ravno bojevali med seboj, veliko jih je bilo ranjenih, dosti pomorjenih. Tukaj, si misli, je pač bogastva dovolj, pa tudi sovraštva in trinoštva. To tudi ni srečen otok. — In tako jadra sedem let okrog, pa vendar nikjer ne najde, kar je tako željno iskal — otoka sreče in blaženosti. Tukaj najde preveliko vročino, tamkaj ostro zimo, tukaj strašne potrese, tamkaj silne viharje; tukaj slepe, tam hrome — pòvsod pa bolnike in mrličé.

Da, tako je, dragi moji! zastonj iščemo na svetu, kar se na svetu ne dá najti, kar ni od njega pričakovati. Večina ljudij tudi stavi mir in blaženost v posvetno blago, v človeško čast in pozemeljsko slast — pa kako zelo se goljufajo! Le pojdite v velikanska mesta; stopite tje, kjer se vse lesketá srebra in zlata, kjer vse plava v blagostanju in obilnosti: kaj najdemo povsodi!? Povsodi ljudi, katerih upanje je šlo po vodi, tukaj padec iz visocega blagostanja v globoko revščino: zraven razkošnega življenja še več pomanjkanja in nadlog, stisk in nepopisljive revščine; pri bogastvu in časti še večjo pohlepnost in častizelnost, in zato spodrivanje, zavidanje, obrekovanje, spodjedanje, preganjanje — povsod nesreče, bridkosti, bolezní in smrt. Zato bi se goljufal, kdor bi srečne štel bogataše in velikaše. Kaj vam ni znan cesar Karol V.? Ta mogočni vladar, v čegar cesarstvu ni zahajalo solnce, je prostovoljno odložil svojo krono, in se umaknil v samostan. Ali bi bil to storil,

če bi bil na tronu našel pravi, srčni mir? In tukaj, v tih celici — je rekel, da ni v svoji mogočnosti nikdar vžil toliko pokoja in srčne zadovoljnosti, kakor zdaj, ko se je odpovedal toliki visokosti in takemu bogastvu.

In tudi prej omenjeni čudni popotnik je slednjič spoznal, da tukaj na zemlji ni nikjer mogoče najti tistega otoka popolnega miru in blaženosti. Po sveti veri razsvetljen sklene odpovedati se svetu ter gré v samostan. Česar ni našel nikjer — tukaj v samoti je našel mir in pokoj za svoje srce. — Po tem takem, boste rekli, moramo vsi v samostan, da homo našli pravo veselje. Ali, dragi moji! kdor nima duhovnih očij in ušes, da ne vidi in ne sliši, kar mu služi v zveličanje, bi ga tudi tam ne našel.

d) Tedaj še zdaj ni rešeno vprašanje: Kje naj iščemo pravi mir, katerega je voščil Jezus? Pač je že odgovorjeno. Iz dose-danjega premišljevanja vemo, da pravi mir obstoji v zadovoljnosti in v srčnem veselju. Vemo pa tudi, da tega na svetu, izvan sebe, ne najdemo. Torej nam ne ostaja noben drugi pot, kakor katerega nam sv. Avguštin naznani, rekoč: *Hočeš imeti mir srca, išči, kar je boljše kakor to, kar svet zamore dati. To pa more biti Bog. Človeško srce je tako nenasitljivo, ima toliko čast in zmožnost, da mu nobeno blago ne more zadostiti, kakor najvišje blago, največja do-brota, t. j. Bog. Moje srce je nemirno, dokler v Tebi ne počiva.*

Pravi mir tedaj moremo le v Bogu najti. *Mir s teboj, mir vam bodi*, se toliko pravi, kakor *Bog s teboj, Bog z vami!* Le takrat, če je Bog z nami, smo vedno našli zadovoljnost in srčno veselje, to je, pravi mir. Kedaj pa je Bog z nami? Če imamo čisto vest in živimo v posvečujoči milosti Božji.

Ako imam ta mir, je Bog moj in jaz sem njegov, in z Bogom je vse moje, kar le more srce pozeleti. Ako imam mir vesti in trdno voljo, je Bog v e d n o moj, in noben angelj v nebesih, noben satan v peklu, noben človek na zemlji mi ga ne more odvzeti. O nepopisljivo veselje srca je dobra vest! Ali ni nebeska radost za tistega, kdor si more reči: Nimam sicer prijateljev in podpornikov na zemlji; ali Bog je moj prijatelj in jaz sem prijatelj Božji. Bog je moj oče in jaz sem njegov otrok. Bog je moja ljubezen, in jaz sem njegovo veselje. In naj me ves svet zapusti, naj me za-denejo vse nesreče, naj me težki križi tlačijo k tlom: vendar mi ostane pokoj mojega srca. In pride blede smrt ter mi upihne luč življenja in me pahne v temni grob: mi vendar le ostane srčni mir, ker ona me le prestavi v kraj, kjer najdem svojo največjo do-

broto. Ta sveti pokoj čiste vesti, to je tisti mir, katerega je Zveličar obljubil, ko je govoril: *Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor svet daje, vam jaz dam.* (Jan. 14, 27.)

Da, pač, ta Jezusov mir naj bo z vsemi nami! Ta mir naj bo z vami, vi zakonski, očetje in matere, z vami, vi starčki in vdove, z vami, vi mladenči in dekleta, z vami, vi ubožci in sirote; sosebno z vami, vi ubogi grešniki; pa -- kako, saj brezbožneži nimajo miru (Iz. 48); o, blagi Zveličar je poskrbel tudi za vas. Šaj je danes koj po tem pozdravu aposteljnem dal oblast grehe odpuščati, postavil zakrament svete pokore, da bi vsi ljudje dosegli njegov mir. Zato, ako se hočete znebiti mučilne misli: Bog ni z menoj! — nikar se ne mudite očistiti svojo vest v zakramentu sv. pokore... In potem *Mir božji, ki ves um preseže, varuj vaša srca in vašo pamet v Kristusu Jezusu, Gospodu našem.* (Fil. 4. 7.) Amen.

Anton Žlogar.

2. Prvo sveto obhajilo.

Jezus je stopil med svoje učence in jim je rekel: *Mir vam bodi!* Učenci so se obveselili, ker so videli Gospoda.

Jan. 20. 20.

V današnjem svetem evangeliju ste slišali, kako je prišel ljubi Jezus po svojem vstajenju v hišo, kjer so bili zbrani zalostni njegovi aposteljni, in jih je pozdravil z znanim milim, ljubeznivim glasom: *Mir vam bodi!* In učenci so se silno obveselili, ker so videli Gospoda, zakaj njegova pričujočnost sama jim je bila najslajša tolažba. — Z Jezusovimi svetimi besedami pozdravim tudi jaz, njegov nevredni služabnik, vas, preljube farmane, posebno pa vas, ljubeznivi otroci, ki ste svatovsko oblečeni prišli k sveti mizi Gospodovi; torej vam rečem: *Mir vam bodi!* Veselite se in radujte, zakaj *to je dan, ki ga je Gospod naredil!*

Vesel dan je danes za cela sveta nebesa. Bog Oče gleda na vas z neizrekljivim dopadenjem; Jezus Kristus vam naproti hiti in vas želi objeti; sveti Duh vas je že posvetil v svoj tempelj in prebiva v njem; Marija, vaša ljuba nebeška mati, se raduje nad vami; angelji varhi in vaši patroni se veselijo. — Veseli dan je za celo faro, zlasti za vas stariše teh nedolžnih otrok. Danes jih

vidite nedolžne, neomadeževane, kakor po svetem krstu; kako obhajajo veselo ženitnino z Jezusom, nebeškim ženinom svojih duš. Veseli dan je tudi za-me, zakaj povem vam, da duhovnega pastirja nič bolj ne tolaži in osrčuje v njegovem težkem poklicu, kakor jagnjeta čede Jezusove pripravljati na najiminennejši dan njih življenja, jih videti, kako z gorečim hrepenenjem klečijo krog božje mize. — Najbolj veseli dan je pa za vas, ljubljeni moji otroci. Kar ste že dolgo želeli, za kar ste se pridno učili, skrbno in pobožno pripravljali posebno zadnje dni, danes imate prejeti: *Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta, kruh iz nebes, ki ima vso sladkost v sebi.*

Dobro že veste, kaj boste prejeli, kdo k vam pride v vaše srce; vendar, da boste s toliko večjo pobožnostjo, z gorečo ljubeznijo prejeli prvokrat presveto rešnje Telo, vam kratko povem: 1. Kdo k vam pride? 2. Kaj vam prinese? 3. Kaj bode te vi njemu dali?

1. Kdo k vam pride? — Jezus Kristus edinorojeni Sin božji, z večnim Očetom enega bitja, katerega Bog Oče ljubi in ima nad njim svoje dopadenje; Jezus Kristus, ki ga angelji v nebesih gledajo in mu pojejo trikrat »Sveto«. Jezus Kristus, ki je neskončna radost in zveličanje vseh svetnikov in svetnic božjih.

K vam pride Jezus Kristus, ki je iz ljubezni do vas zapustil rajsko nebesa, je prišel ne zemljo in človek postal, rojen iz Marije Device; — Jezus Kristus, ki je kakor malo človeško dete v jaslicah ležal in solze pretakal v mrzli zimi; — Jezus Kristus, ki se je za vas trudil 33 let na zemlji, trpel revščino, preganjanje in zaničevanje; — Jezus Kristus, ki je iz ljubezni do vas postavil ta najsvetejši zakrament pri zadnji večerji; — Jezus Kristus, ki je za vas na Oljski gori krvavi pot potil in trpel smrtne britkosti; — Jezus Kristus, ki je za vas bil krvavo bičan in s trnjem kronan; — Jezus, ki je težki križ nesel na goro Kalvarijo, ki je bil neusmiljeno na križ pribit, ki je na križu za vas izdihnil svojo dušo; — Jezus, ki so mu že mrtvo srce s sulico prebodli, da je zadnjo kapljo svoje rešnje krvi pretil za vaše dušo.

K vam pride Jezus Kristus, ki zdaj v nebesih na desnici svojega Očeta veličastno kraljuje; — Jezus, ki vas ljubi z neizrekljivo, božjo ljubeznijo; — Jezus, ki zmeraj misli na vas, akoravno bi vi pozabili njega; — Jezus, ki pred vami hodi in vam pot kaže v nebesa; — Jezus, ki srčno želi, vas enkrat pri

sebi v nebesih imeti, da bi se z njim veselili, z njim na večno radovali, da bi njemu, božjemu Jagnjetu, prepevali sladko pesem nedolžnih duš, radostno nebeško alelujo od vekomaj do vekomaj.

In kako pride Jezus k vam, predragi moji? Da bi se ga vi ne bali, in ne prestrašili, ne pride k vam v takem prečudnem veličastvu, kakor ga ima pri svojem Očetu v nebesih, zakaj človek ne more živeti in njega videti, kakoršen je. O čudite se njegovi ljubezni! On dene raz sebe vso svojo čast, zapusti nebeški tron, poniža se in pride na altar v podobi belega kruha, da bi ga vi lahko brez strahu prejeli v svoja usta, v svoje srce. — Še enkrat rečem: čudite se in hvalite ga! On hrepeni skleniti se z vašim očiščenim srcem, komaj čaka trenutka, da ga jaz, njegov nevredni namestnik, z njegovimi vsemogočnimi besedami pokličem na ta sveti altar, da ga vam podelim v presveti, posvečeni hostiji.

2. Kaj v vam prinese Jezus Kristus, ljubeznivi gost vaše duše? On vam prinese samega sebe. Ali si morete misliti večjo ljubezen, kakor je njegova? Samega sebe se vam dá; vsega se vam dá z dušo in telesom, s svojo božjo in človeško natoro; dá vam svoje sveto Telo, ki je bilo za vas v smrt dano in križano; dá vam vso svojo presveto, predrago rešnjo Kri, ki jo je prelival za vas, za vaše grehe. — Pa Jezus ne pride sam, prinese vam s sabo svojo božjo milost, vas stori še bolj svete, še bolj pravične, Bogu dopadljive, stori vas ljubeznive otroke nebeškega Očeta. — Odpusti vam male grehe, kateri morebiti še omažejujejo vaše duše. — Prinese vam obilno pomoči, da bodete mogli hudo nagnenje do greha v sebi zatirati in sveto čednost ljubiti. On pokrepča vašo dušo in jo poživi, kakor poživi jutranja rosa ovenile cvetice, da bote imeli večjo ljubezen do Boga, večje veselje do božjih rečij, večje veselje do molitve. — On vas zagotovi in vam dá zastavo, da boste na večno z njim se veselili, ako bodete z Jezusom sklenjeni živeli na tem svetu, ker je sam rekel: *Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje in jaz ga bom obudil poslednji dan.*

Oh, preljubi moji otroci! povejte mi vendar, ali se ne veselite, ali ne hrepenite tako ljubeznivega, nebeškega gosta v svoje srce sprejeti, — gosta, ki vam s saboj prinese take nebeške bogatije?

3. Ker vam ljubi Jezus toliko prinese, — kaj bodete pa vi njemu dali? — Rekli bodete: Ubogi smo, kaj mu

moremo dati? — Druzega nimate, druzega tudi Jezus noče, kakor vaše mlado, nedolžno srce. *Moj sin!* — *moja hči!* vam kliče, *đaj mi svoje srce!* — Slabo in revno je to vaše malo srce, ali on ga hoče imeti. Toda praznega srca mu ne smete podariti; vaše srce mora biti očiščeno, ozaljšano, da bo vreden dar Jezusu, nebeškemu ženinu. In kako naj bo ozaljšano? — Na vaših glavah, preljube dekleta, vidim belo-zelene vence, na vaših prsih, preljubi fantje, belo-rudeče cvetice; te naj vas učijo, kakošno mora biti zmeraj vaše mlado srce, da bo vredno prebivališče Jezusa. Bela barva vam pomeni čistost in nedolžnost vašega srca; vam pomeni svetlo luč krščanske vere, po kateri morate v Jezusa živo verovati in mu zvesto služiti. Zelena barva pomeni trdno zaupanje, katero morate vselej imeti v Jezusa, svojega nebeškega varha in pomočnika; vam pomeni stanovitnost, s katero morate Jezusu do konca svojega življenja zvesti ostati. Rudeča barva pa vam pomeni gorečo ljubezen do Jezusa, katera mora v vaših srcih vedno goreti, da bote njega čez vse ljubili iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli in vse moči; da boste pripravljene rajše vse pretrpeti, rajše umreti, kakor svojega ljubega Jezusa s kakim grehom razžaliti.

Enkrat že, takrat, ko so vas vaši botri prinesli k sv. krstu, ste obljubili vse to; ali takrat se še niste zavedali, še niste vedeli, kaj ste obljubili. Pozneje ste večkrat prelomili to krstno obljubo, ker ste z grehom odpovedali Jezusu zvestobo in služili hudobnemu duhu. Vem, da obžalujete svoje grehe, svojo nezvestobo do Jezusa; zato danes slovesno vpričo cele fare, vpričo svojih očetov in mater in svojih botrov, vpričo Boga vsegavednega, vpričo Marije, angeljev in svetnikov, ki gledajo na vas, ponovite sveto krstno obljubo. Jezus to želi od vas in hoče, da jo boste za naprej zvesto, stanovitno spolnovali, potem vam bo dal enkrat krono večnega življenja.

Zato vas sedaj slovesno prašam, vi pa mi glasno prisezite:

1. Ali verujete v Boga Očeta, vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje? — O.: Verujemo.
2. Ali verujete v Jezusa Kristusa, Sinu njegovega edinega, Gospoda našega, ki je rojen bil in je trpel? — O.: Verujemo.
3. Ali verujete v sv. Duha, sveto krščansko katoliško cerkev, občestvo svetnikov, odpuščanje grehov, vstajenje mesa in večno življenje? — O.: Verujemo.
4. Ali se odpoveste hudiču? — O.: Se odpovemo.
5. In vsemu njegovemu dejanju? — O.: Se odpovemo.
6. In vsemu njegovemu napuhu? — O.: Se odpovemo.
7. Ali sklenete po krščansko živeti in umreti? — O.: Sklenemo.

Zopet vas zdaj pozdravim, preljubi moji otroci! in vam rečem besede Jezusove: *Mir vam bodi!* Sladki mir vam bodi na tem svetu, nebeški mir vam bodi v večnosti! Kmalu bo prišel Jezus sam v vaše srce in vam bo prinesel nebeški mir, ki ga svet ne more dati. Z mano se tedaj sklenite v pobožni molitvi, darujte Jezusu same sebe, svoje srce, vse svoje misli in želje in dejanja. Prosite Jezusa, naj pride iz nebes doli na ta sveti altar in v vaše srce. Kmalu se bodo odprla nebesa, in Jezus obdan od svojih angeljev pride na ta sveti altar, da se sklene z vašimi dušami v večno življenje. Amen.

Pred svetim obhajilom: Preljubljeni nedolžni otroci! Jezus Kristus, Sin božji, vaš Odrešenik in Zveličar, vaš nebeški prijatelj je na tem altari. On prisrčno želi k vam priti, v vašem srcu prebivati; — tudi vi že v gorečem hrepenenju komaj čakate, ga ljubeznivo sprejeti. Nočem vas zadrževati od prevelike sreče, obudite še goreče hrepenenje po Jezusu.

Po svetem obhajilu: Preljubljeni nedolžni otroci! Zdaj ste tempelj božji, — Jezus z vsemi svojimi milostmi v vas prebiva. Srečni ste, kakor še nikdar v svojem življenju niste bili, in ne bode; bogati ste, ker imate v sebi Jezusa z vsemi nebeškimi bogatijami; sveti ste, ker imate v sebi Jezusa najsvetejšega. Oj, molite ga zdaj v tempeljnu svojega srca, hvalite ga, častite ga, saj ga niste v stanu zadosti prehvaliti. Zdaj mu potožite vse svoje reve in težave, zdaj ga prosite vse potrebne milosti, zdaj se spomnite svojih ljubih starišev, bratov in sester in prosite ljubega Jezusa še za - me, ki sem vas pripravljaj na to sveto obhajilo. (Zdaj se lahko moli: »Duša Kristusova posveti me itd.«)

Predragi krščanski stariši, gospodarji in redniki, tukaj vam zopet izročim vaše otroke, nedolžne, očiščene, z Jezusovim telesom in njegovo krvjo posvečene. Učil sem jih, pripravljaj za ta sveti zakrament, kar mi je bilo mogoče. Zdaj vam jih nazaj dam vpricho vse nebeške družbe in cele občine. Sprejmite jih z ljubeznijo in skrbite za njih časno in večno srečo. Skrbite za njih telo, pa še bolj za njih neumrjočo dušo, ki je zdaj zopet nedolžna, v sva-tovskem oblačilu milosti božje. Varujte jih nesrečnega greha, da se večno ne pogubijo. Gorjé vam, ako ne bodeite spolnovali svojih dolžnosti, ako se bo kateri teh vaših otrok pogubil po vašem zadolženju! Gorjé vsakemu, kdor bi katerega teh nedolžnih pohujšal, boljše bi mu bilo, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in

bi se potopil v globočino morja; in jaz bi vas moral tožiti na dan poslednje sodbe. — Blagor vam pa, trikrat blagor vam, ako bote te nedolžne otroke s svojim naukom in zgledom srečno v nebesa pripeljali. Amen.

Lud. Škufca.

Druga nedelja po Veliki noči.

I. Skrb za zveličanje bližnjega.

Jaz sem dobri pastir. Jan. 10, 11.

Ena najljubeznivejših podob iz Jezusovega življenja je podoba dobrega pastirja, v kateri se nam v današnjem evangeliju stavi pred oči, rekoč: *Jaz sem dobri pastir.* — Zares, tacega pastirja še ni zemlja nosila in nebesa ga ne poznajo, ni ga bilo in ga ne bo! On je tisti pastir, ki popusti 99 ovac v puščavi ter gré za zgubljeno ovco, dokler je ne najde. In ko jo najde, jo zadene na rame in nese k čedi nazaj (Luk. 5). On je tisti pastir, o katerem govori pobožni prerok David (ps. 22), ki svoje ovce vodi na dobro pašo in jih pase na izraelovih gorah pri potokih in na vseh selih dežele. On je tisti pastir, o katerem piše sveti prerok Ecehiel (34, 13—16): *Zgubljeno bom poiskal, zbegano zavrnil, ranjeno obvezal, slabo potrdil, debelo in močno varoval, in jih bom pasel po pravici.* On je tisti pastir, ki je dal svoje življenje za svoje ovce. Ko je namreč videl, da mu je peklenski volk drago ovco, to je človeški rod, ugrabil in jo hotel končati, ni nehal poprej, da mu jo je iztrgal iz žrela, če tudi je ob tem lastno življenje moral dati. Kako je ljubil svoje ovce, je pokazal osobito pred svojo smrtjo, ko jim je zapustil svoje lastno meso in kri v jed in pijačo, zato, da bi ne omagale in da bi slednjič imele večno življenje. Jezus je dobri pastir, se tedaj toliko pravi, kakor on je storil vse, da bi rešil človeški rod pogubljenja, ter zveličal neumrjoče duše.

Po Jezusovem vzgledu moramo pa tudi mi biti dobri pastirji, to se pravi, tudi mi moramo skrbeti za zveličanje duš, moramo za njihovo rešitev delati in trpeti, zlasti pa tisti, ki imamo več duš v skrb izročениh, kakor na pr. duhovniki svoje vernike, stariši in gospodarji svoje otroke, posle in podložne.

Za zveličanje bližnjega skrbeti je torej 1. naša dolžnost; 2. najlepše in najzaslužniše opravilo in 3. je tudi vsakemu mogoče. Te tri reči hočemo danes z božjo pomočjo skupaj premišljevat.

1. Da je naša dolžnost za zveličanje bližnjega skrbeti, nas uči naš Gospod Jezus Kristus sam, ko pravi: *Ako pa greši zoper tebe tvoj brat, pojdi in posvari ga med seboj in med njim samim. Ako te posluša, si pridobil svojega brata.* (Mat. 18. 15.). — In pri preroku Ecehijelu (33. 8 — 9) beremo: *Tako pravi Gospod: Ako hudobnemu porečem: Hudobnež, umrl boš, umrl! — pa mu tega ne poveš, da bi se hudobni vrnil s svojega pota, bo hudobni umrl v svoji krivici, njegovo kri pa bom tirjal iz tvojih rok. Če pa hudobnega opominjaš, da naj se vrne s svojih potov, pa se ne vrne s svojega pota, bo sam umrl v svoji krivici, ti pa si otel svojo dušo.* — Posebno pa so to dolžni storiti predpostavljeni, stariši in gospodarji. Njihova dolžnost je, da čujejo nad sebi izročeni, da dobre ohranijo na pravi poti, kateri pa so zašli, da jih z opominjevanjem, svarjenjem, podučevanjem, primernimi kaznimi in z molitvijo skušajo zopet na pravo pot pripeljati. To tirja naravnost sv. apostelj Pavel, ko piše Timoteju (81. 5): *Kdor pa za svoje, zlasti za domače, ne skrbi, je vero zatajil, in je hujši od nevernika!*

Sv. Janez evang., Jezusov najljubši učenec, je živel na svoje stare dni v velikem mestu Efezu. Na svojih apostolskih potih je ugledal v nekem kraju zalega ajdovskega mladeniča, ki mu je bil posebno všeč. Ker še ni bil krščen, ga izroči škofu tistega mesta v skrb, rekoč mu: »Vpričo Jezusa in cele krščanske občine priporočim ti tega mladeniča, da posebno skrbiš za njega. Škof mladeniča zvesto redi, ga uči krščanske vere, potem krsti in birma, in ker se lepo obnaša, več tako ostro ne gleda na njega. — Kmalo potem pa pride mladenič med zapeljive tovariše, zgubi zapeljan svojo nedolžnost ter zapusti stezo pravičnosti in začne pohajati s hudobneži, — postane tat, ubijalec, tolovaj in slednjič tolovajev poglavar! — Ko potem zopet sv. Janez pride v tisti kraj, in od ondotnega škofa tirja nazaj mladeniča, rekoč: »Škof, daj nama nazaj izročeno blago, ki sva ga tebi z Gospodom zaupala: mladeniča — dušo bratovo hočem«; — škof na to žalosten zdihne: »Umrl je!« — »Kako je umrl?« hitro sv. Janez škofa popraša. »Poglavar tolovajev je — tamle v oni gori«, odgovori škof. — Sv. Janez se zjoka in reče: »Slabemu varuhu sem izročil mladeniča. Hitro mi dajte konja in človeka, da me za njim pelja med tolovaje.« Prvi tolovaj ustavi sv. Janeza; sv. Janez mu pa reče, naj ga pelje poglavarju. Tolovajski vojvoda ga čaka z napetim orožjem. Kakor

hitro pa ta spozna sv. Janeza, se nagloma v beg spusti. Sv. Janez pa za njim hiti in ga milo kliče: »Moj sin, kaj bežiš pred svojim starim očetom? Usmili se mojih sivih las, nikar se ne boj! Še je zveličanje tebi odprto. Jaz hočem zate prositi, tudi življenje dati za te, kakor Jezus. On me pošlje po tebe«. Mladenič postoji, orožje od sebe vrže, pade pred sv. Janeza ter joka. Sv. Janez se ga pa oklene in s svojimi solzami zmiva njegove pregrehe. Nazaj med verne ga pelja, ga uči, moli in se posti z njim, dokler se mladenič popolnoma ne spreobrne in poboljša. Med služabnike sv. cerkve je bil sprejet in je bil potem živ zgled prave pokore.

Glejte, tako kakor sv. Janez, tako ste tudi vi, krščanski očetje in matere, gospodarji in gospodinje, učitelji in predpostavljeni dolžni skrbeti za zveličanje družih. — Vem, da se hočejo nekateri tej dolžnosti odtegovati in se mnogotero izgovarjati, pa ti izgovori ne veljajo. — Marsikateri pravi: Kaj je meni mar, kako drugi živé, vsakdo bo od sebe odgovor dajal. Dragi moji! take besede niso prave, niso krščanske ter ne kažejo pravega usmiljenja in ljubezni do svojega zmotenega brata. Če je bilo nekdanj judom zapovedano, da je moral vsak še celo tovarno živino, če se je zgubila, na pravo pot vrniti, kaj si pa hočemo misliti o kristijanu, če svojega zmotenega brata noče na njegove zmote ali pregreške opomniti? Če bi ti videl človeka, da se utaplja, pa bi mu ne pomolil roke, da bi ga rešil, kaj bi ne bil neusmiljen? In koliko večjo trdobo srca kaže še le tisti, kateremu zveličanje svojega bližnjega ni mar!

Pa porečete, saj ima pamet, že vé, kaj dela. Jaz pa pravim: Grešnik nima prave pameti. Greh in strast sta mu zmešala pamet, pa ne vé več, kaj dela in kaj je prav; toraj pač dobro stori vsak, kdor zmotenemu zopet pokaže pravo pot, tako, kakor bi ptujcu v temni noči pokazal pravo pot, ki jo je zgrešil.

Pa zopet pravi kdo, če ga posvarim, se bo pa jezil nad menoj. Res je, da imamo ljudje pri obilnih svojih napakah in slabostih tudi to, da smo nevoljni in razžaljeni, če nas kdo spominja naših slabostij; pa bi morali še le hvaležni biti, če nam kdo dobro hoče, zlasti če nas ljubeznivo, presrčno in z dobrim namenom opomni naših napak. Če bi se pa tudi primerilo, da bi se tvoj bližnji zaradi tega kaj jezil nad teboj, je vendar boljše, da se ne zameriš Bogu, kakor svojemu bližnjemu!

In zopet pravi kdo, saj bi že kaj rekel, pa vem, da ne bo nič pomagalo, zato rajše molčim. To ni vselej res. Kdo vé, če ne bo pomagalo? Dostokrat je svarilna beseda največ izdala ravno

takrat, ko je človek zgubil vse upanje. Saj je človek le orodje v rokah milosti božje; Bog pa dela čudeže svoje milosti, kjer in kadar hoče; kdo more vedeti, če se Bog ravno sedaj ne bo milostljivo ozrl na ubozega grešnika? In če bi tudi v prvič, ali pri stoterih ljudeh dobra beseda ne pomagala, pa vtegne pomagati v drugič, ali vsaj pri nekaterih! Pa če bi tudi res človek ne imel upanja, da bo njegovo svarjenje kaj izdalo, bi tega ne smeli opustiti. Glejte! kaj mar Kristus ni vedel, da njegovo učenje in svarjenje judom ne bo pomagalo, — pa ga vendar ni opuščal? Če imaš ti tudi malo upanja, da bi prst, nogo ali kaki drug bolni ud na svojem telesu ozdravil, vendar poskušaš in jemlješ zdravila, češ, da se mi ne bo očitalo, da sem zanemaril skrbeti za svoje zdravje, — zakaj bi pa toraj dušno zdravilo odrekal svojemu bližnjemu, saj je on naš brat, ker je Bog Oče nas vseh, saj smo vsi udje enega telesa, čegar glava je Kristus, toraj nam je vsak bližje, kakor naši telesni udje?! — Če toraj mi skrbimo za zdravje živine, za zdravje bolnih telesnih udov, zakaj bi tedaj tudi ne skrbeli za dušno zdravje svojega bližnjega? Če bi tedaj naši opomini tudi res nič ne pomagali bližnjemu, nam vendarle koristijo, zato ne smemo molčati; saj stoji pisano, kakor ste slišali, *če se hudobnež ne vrne s svojega pota, bo umrl v svoji krivici, ti pa si otel svojo dušo*. Lahko rečeš z Davidom: *Dixi et salvavi animam meam; — rekel sem, ter rešil svojo dušo!* — Naša dolžnost je toraj skrbeti za dušno zveličanje svojega bližnjega, in te brez greha ne smemo opuščati, če se nam tudi zdi težavno, zoprno, ali še celo brezvspešno.

2. Za zveličanje svojega bližnjega skrbeti, delati in trpeti, pa ni samo naša dolžnost, temveč tudi naše najlepše in najzaslužnejše opravilo. Sv. Krizostom pravi: *Za zveličanje duš delati je boljše, kakor postiti se; je častnejše, kakor mučen biti; in eni sami duši v nebesa pomagati, je blažje, kakor čudeže delati. Nobeno opravilo ni zaslužniše, kakor duše zveličevati, ker je ena sama duša več vredna, kot vsi zakladi celega sveta, in pogin ene same duše je večja nesreča, kakor če bi poginilo vse stvarjeno na nebu in na zemlji!* — *Duša človeška je toliko vredna*, nadaljuje sv. Krizostom, *da bi se Jezus čisto nič ne obotavljal zavoljo ene same duše iz nebes na zemljo priti, zanjo trpeti in umreti*. Kako zaslužno je, če človek le eni sami duši v nebesa pomaga, nas uči sv. ap. Jakob (5. 19. 20), ki piše: *Bratje moji! ako kdo izmed vas zajde od resnice, pa ga kdo vrne, naj vé, da kdor vrne grešnika od njegove krive*

poti, bo rešil njegovo dušo od smrti, in pokrtil veliko število grehov. — Ni ga djanja, katero bi vsegamogočnemu Bogu bolj bilo všeč, kakor gorečnost za reševanje duš, pravi sv. papež Gregor. — Najgotovejša pot si izbrisati lastne grehe, je prizadevanje zabranjevati ptuje grehe, uči sv. Janez Damaščan. Jako imenitna je pobožna trditev, da bo sleherni s tistimi dušami obdan iz groba vstal, katere je rešil s svojim prizadevanjem, trdi sv. Oto.

Vidite tedaj, vi krščanski očetje in matere, gospodarji in gospodinje, kako zaslužno delo opravljate, če skrbite za zveličanje svojih otrok in poslov; če nedolžne varujete in zavračate zapeljane. Prišla bo ura, ko pojedete vi, stariši s svojimi otroci, in vi, gospodarji s svojo družino, svojemu nebeškemu pastirju naproti. Blagor vam, ako boste svoje podložne zopet mogli izročiti temu, ki vam jih je izročil v oskrbovanje, in če boste mogli reči: Tukaj so vsi, ki si nam jih izročil, nobeden naših se nam ni pogubil! Vaši izvoljeni podložni bodo vaš nebeški tron, in vse duše, katerim ste pomagali k zveličanju, bodo vaša nebeška krona! Kolikor grešnikov bote vrnili od krivih potov, toliko duš bote rešili večne smrti, pa imeli tudi toliko vancev večnega veselja.

3. To opravilo: za zveličanje bližnjega skrbeti, je pa tudi vsakemu kolikor toliko mogoče. — Res, da so za to pred drugimi poklicani duhovni, ker je to poglobitna dolžnost njihovega stanu; potem misijonarji, ki gredó križem po svetu zgubljenih ovčic iskat in jim v nebesa pomagat; potem stariši in predpostavljeni, da se po njihovi krivdi ne zgubi nobeden izročeni; ali pri vsem tem je vsakomu mogoče tudi po svoji moči kaj storiti k zveličanju bližnjega. — Ti res sam ne moreš iti v daljne kraje nevernike spreobračat, toda misijonarje in misijone pa lahko podpiraš; ti res ne znaš in ne moreš drugim pridigovati, ali posvariti, lepo opominjati pa moreš svojega bližnjega, če vidiš, da je v nevarnosti grešiti; ti res ne moreš grešnikov s silo iz slabih družčin proč vlačiti, toda moliti pa vendar moreš za spreobrnjenje grešnikov in nevernikov; ti morebiti res ne moreš z opominjevanjem ali svarjenjem veliko opraviti, če te ne poslušajo, toda dobre zglede pa vendar moreš dajati; ti morebiti zopet ne moreš veliko v dobre namene darovati in morebiti tudi ne veliko moliti, ker si reven ali bolan; potrpeti pa vendar moreš in svojo revščino ali bolezen za spreobrnjenje grešnikov, nevernikov, krivoercev pa vendar moreš Bogu darovati.

Kristijani! bodimo hvaležni Jezusu, milemu in dobremu pastirju naših duš, da je toliko za nas storil in trpel. Če bi on ne bil tako skrbno za nami hodil in nas varoval pred hudobnim sovražnikom, kedaj bi bili že pogubljeni! Pa še več! — Postavil je mene in vas, očete in matere, gospodarje in gospodinje za pastirje čez veliko čedo, da bi jo varovali zgrabljivih volkov in k njemu pripeljali. O kako imenitno in zaslužno opravilo nam je izročil! — pa kako veliko plačilo nas čaka, če veliko duš pred pogubljenjem otmemo in njemu pridobimo! Morebiti smo poprej kedaj katerega pohujšali in kateri duši pripomogli k pogubljenju, zato pa dajmo odslej zanaprej to s tem popravljati, da rešimo toliko več duš. Ne bodimo najemniki, temveč skrbni, dobri pastirji svoji čedi; po Jezusovem zgledu delajmo, skrbimo in trpimo za zveličanje sebi izročenih, ko bi imeli tudi zato življenje dati. Tako se obnašajmo, da bomo na dan sodbe, ko bo sodnik sodil pastirje in čedo, mogli reči: Glej Gospod, vse, ktere si nam izročil, smo ti pripeljali, nobenega nismo zgubili! Amen.

Andr. Šimenec.

2. Ostajanje zunaj cerkve.

In imam še druge ovce, ki niso
iz tega hleva. Jan. 18, 16.

Danes teden sem oznanil, da bode danes pridiga za tiste in o tistih, o katerih pravi pastirski list, da pridejo sicer do cerkve, potem pa, in sicer tudi med službo božjo, ostanejo zunaj cerkve (*Diöcesanblatt* 1892, II., str. 27). Oznanil pa sem zato, ker navadno taki kristijani pridig ne slišijo; tako je pa vendar mogoče, da je koga izmed tistih, ako ne pravi namen in dobra volja, pa vsaj radovednost ali sramota prignala v cerkev. Vendar ne smete misliti, da bi to grdo slovensko razvado, ostajati zunaj cerkve, odpravil kar z eno pridigo. Tega ne mislim, ker vem, da imajo te vrste ljudje silno debelo kožo za dobro stvar. Vendar božja previdnost mi je izročila kot duhovnemu pastirju vse ovčice te duhovnije, tudi tiste, ki so se izgubile: *imam še druge ovce, ki niso iz tega hleva* (Jan, 10, 16) in pred večnim Sodnikom bom moral odgovarjati tudi o teh, kako sem jih pasel. Dolžnost naša je torej, da zdaj pa zdaj tudi te izgubljene ovčice opominjamo in svarimo, kličemo in vabimo, saj pravi Zveličar, da popusti dober pastir

devet in devetdeset pravičnih in gré za izgubljeno ovco, dokler je ne najde. Zategadelj, ko bi le eden spoznal danes svojo nespamet, bi me neizrečeno veselilo.

Pojasnil vam bodem tedaj, ljubi moji duhovnjani: I. O d kod razvada, z unaj cerkve ostajati in II. kaki kristijani so te vrste ljudje? Najsvetejšemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu pa izročimo svoje premišljevanje!

I. Razvada, zunaj cerkve ostajati, prihaja od pomanjkanja žive vere. Kadar kristijan vedno bolj mlačen postaja in mu vest ogluší, tedaj ga ne prevevajo več tako žive resnice sv. vere, vse opravlja bolj površno, hladno in na zunanje in po nekaki navadi, bodisi že molitev, bodisi obiskovanje službe božje, bodisi prejemanje sv. zakramentov. In tako gré tudi v cerkev iz navade, iz strahu, radi ljudij, a pride le do cerkve. Ko bi bolj živo pomislil, kaj je cerkev, kaj je sv. rešnje Telo, kaj je cerkvena zapoved, niti na um bi mu ne prišlo, kaj takega storiti. Druga cerkvena zapoved veleva: *Bodi ob nedeljah in praznikih s spošdobno pobožnostjo pri sv. maši.* A ker je takemu kristijanu, ki ostaja zunaj cerkve, živa vera že zaspala, opešalo mu je tudi spoštovanje do sv. cerkve kot namestnice Kristusove, in cerkvene zapovedi nima za tako oster ukaz, češ zunaj ali znotraj: pri sv. maši sem vendar-le lahko. Toda pastirski list pravi: »T a k i n i k a k o r n e z a d o s t é n e d e l j s k i d o l ž n o s t i , a m p a k s e p r e g r e š é s s v o j i m o b n a š a n j e m.« — Pomanjkanje žive vere, zanemarjanje božje in cerkve zapovedi je vzrok ti malopridni razvadi in kdo ne vé, kako slabe nasledke ima taka površnost in malomarnost posebno za mladino!

Toda te vrste kristijani znajo tudi dobro modrovati in si polagoma ta poglavitni navedeni vzrok ublažé in nadomesté z drugimi vzročki, kakor:

a) P o l e t u j e p r e v r o č e v c e r k v i . — No, če na polji ves teden lahko trdo delaš, da ti pot lije po obrazu, tedaj bi pač revež prestal v nedeljo eno uro v senci pri službi božji.

b) P r e t e s n o j e v c e r k v i . Pri podružniških cerkvicah bi že ta izgovor časih potrdili, toda pri farnih cerkvah večinoma to ne velja in, da je tudi ta vzroček jalov, priča nam to, da imajo po zimi vsi dovolj prostora v cerkvi, ker je zunaj mrzlo in o zimskem času ni opazati te grde razvade.

c) Prepozno sem prišel. Ali od kod ta zapoznelost? Vsi taki potegači pridejo že do časa pred cerkev, a stojé tam, prodajajo zijala, delajo nepotrebno gnječo, norčujejo se in objedajo mimogredoče pobožne vernike, dokler že vsi v cerkev ne odidejo in se je že pričela služba božja. Drugi zopet pa si imajo v kaki gostilni toliko povedati, kakor da bi se bili Bog vé čez koliko let še-le zopet sešli! Taka zapoznelost ni vredna piškavega oreha in nekaj posebnega je tudi to, da so ti zapoznelci vsako nedeljo zapoznelci — torej gola navada. Pač pa se ti trativci božje časti zagnetejo okrog velikih cerkvenih vrat, da se poštenemu človeku, ki je res opravičeno zamudil, ni mogoče skozi zbasati.

Pri mladih »frkolinih«, ki so komaj še-le šolski prah otreli in ne vedó, kako bi bolj očitno to pokazali, kaj da so, je pa o š a b n o s t poglaviten vzrok tej razvadi, zunaj cerkve ostajati. Imenitno se mu zdi, če pri cerkvenih vratih zid podpira: zdaj pogleda v svoj molitvenik (ako ga ima), zdaj pa po okolici, zdaj prebere odstavek iz molitvenika (če ga), zdaj zopet brije norce s svojimi tovariši. Pač ne umem, kako morejo možaki take poni-glavce gledati tam zadej za vratmi? Če jih pokregam jaz, pravite: »Prav imajo gospod!« Tega pa ne, da bi kdo sam stopil med nje in jih zopodil pred oltar. Saj nismo samo duhovniki poklicani, da svarimo, saj je vsakega dolžnost, bližnjega posvariti. Žalibog imajo marsikateri stariši in gospodarji mnogo na vesti v tem oziru in ne da bi sami kaj poskrbeli, pa še potuho dajó in se hudujejo nad duhovnikom, ako vrši svojo težko dolžnost. Ali poprašate kedaj, krščanski stariši! svoje otroke, tudi odrasle: kje si bil v cerkvi? Ali vprašate, krščanski gospodarji in gospodinje! svoje posle: kakšna pridiga je bila danes? Bil sem še majhen, da sem komaj na mizo videl, a ni me sram s prižnice povedati, da so me vsako nedeljo vprašali mati: kaj so danes pridigali? In brez kosila sem bil, ako nisem vedel ničesar povedati.

II. Ljudje, ki zunaj cerkve ostajajo mej službo božjo, so najslabši kristijani. Nekateri so že tako izprijeni, da se jih ne prime nobena dobra beseda, nekateri pa so v smrtnih grehih in v cerkev ne stopijo, ker bi jih potem vest še bolj pekla. Navadno so zunaj cerkve največji, zastarani, nepoboljšljivi grešniki: bogokletneži, pijanci, nečistniki in ponočnjaki. Gredó v cerkev, a le radi ljudij, boječ se sramote ali pa iz strahu pred stariši in gospodarji. Da pa svojo nemirno vest laže utolažijo, ostanejo zu-

naj cerkve. Saj moliti ne morejo: kako pač, ker si s tem vest še bolj vznemirijo in v cerkvi vidijo ali slišijo le to, kar jih spominja na njihovo hudobnost, in vsaka stvar jim kliče nasproti: vrag te vzemi! Svojih misli nimajo pri Bogu, v cerkvi: temveč pijanec premišljuje, kdaj bo spet grlo mazal, ponočnjak, kdaj pride spet noč, preklinjevalec, nad kom se bode spet maščeval. Svojih govorov nimajo pri Bogu, v cerkvi; temveč pijanec pripoveduje, kako so sinoč popivali, nečistnik kvasi svoje kvante, ponočnjak razklada svoje ponočne nerodnosti. Norčujejo se iz mimogredočih, presojajo in merijo s svojim šestilom božje razodete resnice, opravljajo in obrekujejo, kadé, čikajo, prerivajo se in sujejo in obnašajo se sploh vse poprej kakor krščanski. Kako pohujšanje in kaj si more misliti tujec, ako vidi kopo takih potegačev pred cerkvijo med službo božjo, idoč mimo cerkve?!

Res da so tudi pri teh kristijanih izjeme in dobode se tudi med njimi časih kak poštenjak, bodisi da mu je slabo prišlo ali kako drugače; toda to so le izjeme in hitro se pozna, kake barve je?

Res veselja poskakuje srce duhovnemu pastirju, ako vidi, kako ste zbrani v pobožnosti med pridigo in med sveto mašo. A milo se mi stori, ako gledam tam doli pred cerkvenimi vratmi to grdo razvado. Krivoverci sramoté take narobe-kristijane s svojim spoštljivim vedenjem v hramu božjem, neverniki celó so boljši: Turki niti pljuniti ne smejo v svojih mošejah. Zato se tudi prigodi, da se kak krivoverec ne spreobrne k sv. katoliški veri ravno radi tega, ker katoličani premalo čislajo hišo božjo in svete ceremonije. Že pagan Seneka pripoveduje, kako ponižno in pobožno so neverni Rimljani prihajali v tempelj, in pagan Demosten, slavni grški govornik, je jokal žalosti in kričal: kaj smo tako daleč z vero?! (*Exsecranda impietas!*), ko so kupci porabili za kupčijo ladije, bogovom podarjene.

Zato pravi pastirski list: »Nad svoje družine in nad svoje hiše s tem ne pokličejo blagoslova božjega, marveč jezo božjo. Prosim torej stariše, gospodarje in predstojnike, naj v svojo lastno korist pazijo, kako njihovi podložni izpolnujejo versko dolžnost.«

Katoliška cerkev, ljubi moji poslušalci, ni »kriminal«: nikogar ne silimo v cerkev. Kdor za njo ne mara, ostani doma. Ako pa pridete semkaj, vedite se tako, kakor se spodobi kristijanom. Naša dolžnost je poučiti, svariti in opominjati in kdor se ravna po naukih božje besede: blagor mu! Kdor pa je zakrknenege srea

in mu seme božje besede pade na kamenita tla; gorjé mu! Pred sodbo večnega Sodnika hodemo stopili vsi, nekateri prav kmalu — tudi tisti, ki ostajajo zunaj cerkve, in tedaj ne bodo imeli nobenega izgovora in Kristus jim poreče: Tujec sem bil pri vas in niste me sprejeli v podobi božje besede: poberite se izpred mene v prokleti večni ogenj, ki je namenjen hudiču in njegovim angelom. — Komur ste služili, tistega ste pa. Amen.

Peter Bohinjec.

Tretja nedelja po veliki noči.

Različno plačilo v nebesih.

V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč. Ako bi tako ne bilo, bi vam bil povedal; ker grem vam mesto pripraviti!
Jan. 14, 2.

Ljubo doma, kdor ga ima! pravi stari pregovor. Ali ni vsak tako srečen, da bi imel svoj dom. Veliko je namreč gostačev na svetu, ki se večkrat morajo seliti in se že naprej bojé sv. Jurija. Tudi takih se ne manjka, ki zjutraj ne vedó, kje bodo zvečer spali. Pa kaj se hoče; saj tudi tisti, ki imajo svoje hiše, jih bodo morali prej ali poznej zapustiti. Tukaj ni naš pravi dom: še le tam pri nebeškem Očetu je naša prava domovina, katero vsak lahko doseže, če le prav po krščansko živi, naj je že na zemlji posestnik ali gostač ali berač. To nam je Jezus sam povedal, ko je svoje aposteljne tolažil in jim rekel: Tukaj na zemlji bote žalost imeli; ali vaša žalost se bo spremenila v veselje. Le malo počakajte. Jaz grem pred vami k nebeškemu Očetu, čez malo časa pa bom zopet prišel po vas in bote tudi vi tam, kjer jaz. Zakaj vedite: V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč in jaz grem tje, da vam bom prostor pripravil!

O kristijani, kako tolažilna je ta resnica za nas! Le malo časa smo tukaj: tam pa imamo pripravljeno stanovanje, katerega ne bo treba nikoli zapustiti, od koder se ne bo treba nikoli seliti! Zakaj Jezus pravi: *V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč!*

Iz teh besed Jezusovih pa tudi posnamemo, da veselje in plačilo nebeških prebivalcev ne bo enako, ampak po različnem zasluženji tudi različno. In ravno to resnico vam hočem

danes prav ob kratkem razjasniti in rečem: 1. Plačilo v nebesih je različno. 2. Prizadevajmo si za kolikor mogoče veliko zasluženje!

I. Nekatere hiše po velikih mestih so zelo velike; po več sto oseb stanuje v taki hiši in se prebivalci ne poznajo drug drugzega. Ali kaj je največja hiša in grajščina proti nebeški, brezkončni hiši, v kateri je po besedah Jezusovih veliko prostora, prostora dovolj za vse ljudi, kar jih je bilo in jih še bo, če bi se le vredne skazali.

Vidite toraj, preljubi, kako veliko in prelepo stanovanje nas tam čaka v hiši Očetovi! Vedite pa tudi, da je tam veliko stanovanj, da ne bodo vživali vsi enakega veselja, enakega plačila, enakega spoznanja, ampak po različnosti zasluženja, trpljenja, dobrih del bodo prejeli tudi različno plačilo!

To je verska resnica in podprta z besedami sv. pisma, z izreki cerkvenih učencov in zborov, ter jo pamet sama zahteva.

1. Jezus sam pravi: *V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč!* (Jan. 14, 2.) Tedaj častno mesto, kamor bo Gospod Bog posadil svoje izvoljene, ni za vse enako: kolikor je kdo več tukaj delal in trpel za čast božjo, toliko bo tudi tam bolj povišan in počeščen!

Sv. Pavel pa piše Korinčanom: *Kakor se zvezda razloči od zvezde po svitlobi, tako bo tudi ob vstajenju mrtvih* (I. Kor. 15, 41.), da se bodo namreč nekateri izvoljeni odlikovali od drugih po časti, po plačilu, po spoznanju! — Sv. Pavel pa tudi navaja uzrok za to, rekoč: *Vsakdo bo prejel svoje plačilo po delu* (ibi 3, 8.). In zopet: *Kdor pičlo seje, bo tudi pičlo žet; in kdor seje v obilnosti, bo tudi v obilnosti žet.* (II. Kor. 9, 6.)

To resnico nam potrjujejo tudi cerkveni učenci; med njimi posebno sv. Avguštin, ki takole piše: *Ker je večno življenje vsem izvoljenim skupno in občno, zato tudi vsi po zasluženju prejmejo; ker pa se bodo po blesku svojega zasluženja različno svetili, zato je veliko prebivališč v Očetovi hiši!*

Izmed cerkvenih zborov naj omenim tistega iz Florencije, ki pravi, da duše, ki so se dovolj očistile, precej po smrti Boga gledajo in sicer bolj ali manj natančno po različnosti zasluženja. Tudi tridenški zbor o tem govori in pravi: *Če tudi so dobra dela pravičnega le dar božji, ostanejo vendar le njegovo zasluženje. Ker*

pa zasluženje ni pri vseh enako, tudi nebeška čast ne bo vsem enaka.
(Seja 6. kan. 32.)

To pa, da bo plačilo izvoljenih tam v nebesih različno po zasluženju, tirja tudi pravica božja in naša lastna pamet. — Sami sodite, preljubi! ali bi bilo to prav, ali bi bilo pravično, ko bi Bog tam v nebesih ravno tako poplašal tistega, ki je manj dobrega storil in manj časa Bogu služil, kakor pa onega, ki je bil celo dolgo življenje Bogu zvest in je storil silno veliko dobrega?

Vzemimo za zgled krščanskega moža, ki sicer drži božje in cerkvene zapovedi, pa stori le, kar že prav mora: ki gre le enkrat na leto k spovedi, le enkrat ob nedeljah in praznikih k božji službi in le za silo spolnuje druge krščanske dolžnosti — potem pa krščansko ženico, ki vsak mesec prejema sv. zakramente, tudi v delavnikih hodi k sv. mašam — veliko moli in se veliko posti; oba ta dva bota zveličana po božjem usmiljenju; prašam vas, ali tam ne bo nič razločka med njima?

Ali pa vzemimo za zgled ravno to ženico, ki na tihem Bogu služi in skrbi za svojo dušo; potem pa kakšnega misijonarja, ki trpi toliko lakote in žeje, ki toliko sveta prehodi, toliko morja prepluje, toliko paganov krsti in sploh neumrjočih duš Bogu pridobi in na zadnje morebiti še umrje mučeniške smrti (kakor post. bl. Janez Perboar): ali ne bo tam nič razločka med to ženico, ki je le zase skrbela, in tem misijonarjem, ki jih je toliko za nebesa pridobil? Ali ne bo nič razločka med kristijanom, ki se je še le na zadnje uro spravil z Bogom, poprej pa vedno živel v velikih grehah, in med kristijanom, ki je zvesto Bogu služil celo dolgo življenje? Ali ne bo nič razločka med kristijanom, ki je od svojega obilnega bogastva le kakih par goldinarjev zapustil za cerkve in reveže, in med duhovnim pastirjem, ki je vse svoje premoženje razdelil za pobožne namene? O pač, je razloček in mora biti razloček tako gotovo, kakor gotovo je Bog neskončno pravičen.

Če je pa v nebesih razlika med izvoljenimi v tem, kakšno čast in plačilo kdo vživa — potem pa morajo biti drug drugemu nevoščljivi? — Ta pa je prazna. Izvoljeni so že tu na zemlji premagovali nevoščljivost, kar so le mogli; tam v nebesih pa ni nič prostora, kakor za nobeden greh ne, tako še posebno za nevoščljivost ne! Izvoljeni bodo vsak s svojim plačilom, vsak s svojo častjo in svojim veseljem popolnoma zadovoljni in bodo hvalili Boga, ki vsakemu povračuje po njegovih delih. Ti izvoljeni se bodo

veselili večje časti drugih izvoljenih, ker bodo videli in spoznali, da so uni zaslužili večjo čast, in bodo zato hvalo dajali Bogu. — Sami pa ne bodo želeli večje časti, ker bodo spoznali, da več niso zaslužili, in ker bi tudi ne mogli nositi večje časti. — Vsak bo namreč vžival le tisto in toliko čast, kolikor in katera se prilega njegovim lastniji in njegovemu zasluženju. Nespametno, da, naravnost nemogoče pa bi bilo, ko bi kdo hotel v eno posodo več notri dejati, kakor pa more držati.

Mislimo si to primeri! Neki oče ima dva sina, enega že odraslega, drugega še bolj majhnega. Zdaj pa naredi obema novo obleko iz popolnoma enakega blaga. Prašam vas, ali bo mar mlajši brat starejšemu zavidal njegovo večjo obleko? O nikakor. Čemu mu bo večja obleka, katere bi še ne mogel nositi!? — Tako bomo tam vsi oblekli obleko neumrjočnosti; ali ta obleka bo po sposobnosti vsacega večja ali manjša; tako homo tam vsi prinesli s sabo posodo, da se napolnijo z nebeškim veseljem; ali, kdor bo zavoljo večje svoje ljubezni, katero je tu skazoval, radi večjega zasluženja, katero si je pridobil, prinesel večjo posodo, bo tudi večjega veselja in obilnejšega plačila deležen!

II. Če je pa temu tako, ljubi moji, kaj se učimo iz tega? Kaj družega, kakor da se moramo tu na zemlji prizadevati za dobra dela, da si vedno več zaslužimo za nebesa; zakaj večje ko bo naše zasluženje, večje bo tudi plačilo; hujša ko bo vojska, lepša bo krona; britkejša ko bo naše trpljenje tukaj, slajše bo naše veselje tam v hiši Očetovi!

Glejte, preljudi! Ravno zato, ker premalo premišljujemo to resnico, zato smo tudi tako lahkomišljeni, tako zanikerni in leni v božji službi. Kolikokrat bi lahko storili kaj več dobrega, kolikokrat bi se premagali v tej ali oni reči, ko bi mislili na to, da si s tem služimo večjo čast, večje plačilo v nebesih!

Glej, moj kristijan! Včasih si truden, zaspan in ne ljubi se ti moliti! Če pa pomisliš, da bo Bog toliko bolj poplašal tvojo molitev, kolikor huje te stane, boš vendarle pokleknil in molil. — Drugikrat te tovariši vabijo s sabo, in rad bi še in smel bi za nekoliko časa brez greha iti, pa ti pride na misel: Nikar ne hodi — Bogu se boš bolj prikupil, če ne greš; za majhino premaganje te čaka veliko veselje v nebesih — pa ne bodeš šel!

Glej, ti nisi dolžan v delavnik iti k sveti maši, pa vendar včasih greš! Ti nisi dolžan na vsake kvatre iti k spovedi, pa

vendar prideš! Ti nisi zavezan, da bi sam moral lačen biti, da bi drugi imeli jesti, pa si vendar od ust odtrgaš in podeliš revežu. Ti bi se po svojem stanu in premoženju lahko lepše nosila, pa se ne nosiš. Ti bi lahko dobila boljšo službo, pa raje potrpiš v sedanji. Ti bi lahko še kaj več povedala zoper svojo nasprotnico in sovražnico, kakor ona o tebi, pa raje molčiš itd. — Zdaj pa vprašam: Ali bo mar vse to zastonj? Ali mar Bog, neskončno pravični, tega ne bo poplačal? Ali mar ne bo dal obilnejšega plačila, če se obilnejše dela? Ali ne bo odmeril večjega veselja, če se tu iz ljubezni do njega kaj več trpi in premaguje? Ali bosta mar oba enaka v večnosti: tisti, ki je od svojega bogastva par goldinarjev dal za cerkev in za reveže, pa oni, ki jim je dal vse, kar je imel, ali kar je zapustil? Ali bosta mar enaka v veselji in plačilu: ta, ki si je odrekel le kaj malega, in pa oni, ki je vse zapustil in veliko let Bogu služil v kakem ojestrem redu? Ali boste v plačilu enaki: gosposka ženska, ki zložno živi in brez skrbi, in pa usmiljena sestra, ki bolnikom in norcem streže in otroke podučuje?

Ali ne vidite torej, da mora biti različno veselje in plačilo v nebesih? in da tisti, ki več trpi in dela, mora tudi več zaslužiti. Pa smo tako kratkovidni! Le pogledjte posvetnjake, kako se trudijo in delajo za vedno večji dobiček. Ako tudi imajo že dosti, pa hočejo le še več. Zakaj pa bi v dušnih zadevah ne delali tako? Kristijan, nikoli ne reci: Zdaj sem pa že dosti delal za nebesa, že dovolj dobrega storil; ampak prizadevaj si za vedno večje služenje! — Nekaterim se morebiti zdi neumno ali vsaj nepotrebno, da bi stopil ali stopila v tretji red. Jaz pa pravim, da to ni neumno, ampak še le koristno, če le kdo količkanj more. V tretjem redu se namreč veliko več lahko stori in zasluži za nebesa in to ni mala reč. Enkrat bo vse to neizrečeno prav prišlo! Več ko se tu stori za dušo, večje bo tam plačilo in veselje! — Svetniki pač ne morejo več iti na zemljo; ali če bi jih Bog še kdaj nazaj pustil, radi bi prišli, da bi si še kaj več zaslužili za nebesa!

V nebesih, v hiši Očetovi, je veliko prebivališč; eno je tudi za vsacega izmed nas pripravljeno, če se skažemo vredne. In več, ko dobrega storimo, večje bo plačilo. Torej veliko delajmo, pridno delajmo, neustrašeno delajmo, da bo tudi naše plačilo obilno v nebesih. Amen.

Jan. Ažman.

Četrta nedelja po Veliki noči.

Velika homilija.

Kadar pa (Tolažnik sv. Duh) pride,
bo svet prepričal greha, pravice in
sodbe. Jan. 16, 8.

Kar nam je Gospod Zveličar obljubil v ravnokar prebranem evangeliju, to je tudi spolnil; obljuba njegova ni veljala samo tedanjim učencem, nego vsem, ki bodo kedaj verovali vanj. Ko je sam odšel k Očetu, je svojo pričujočnost na zemlji nadomestil s tem, da je poslal Tolažnika in Učenika vse resnice, kateri naj njegovo delo nadaljuje skozi vsa stoletja.

Ker se približujemo tistemu prazniku, kateri nas spominja prihoda Tolažnikovega v podobi gorečih jezikov, zato bere sveta cerkev danes in naslednje nedelje evangelij o sv. Duhu. Danes slišimo nekatere tistih besed, ki jih je Gospod po zadnji večerji slovó jemaje govoril svojim učencem, v katerih naznanja, kako bode obljubljeni Tolažnik deloval na zemlji. Med drugim reče: *Kadar pa on pride, bo svet prepričal greha, pravice in sodbe.*

Kar je pa Gospod napovedal s temi besedami, to, glejte dragi moji! se je kmalo po njegovem vnebohodu začelo spolnovati, spolnuje se še dandanašnji in se bo popolnoma dopolnilo ob koncu dnij. Kako pa se to godi, bodete danes izvedeli, ko vam bodem pojasnoval te besede. Zato rečem: Sv. Duh svet prepričuje: a) greha, b) pravice in c) sodbe. Kolikor bolj bodemo premisljevali te besede, toliko bolj bodemo sprevideli, v kateri namen je bil sv. Duh cerkvi poslan, toliko bolj bodemo v ravno tistem Duhu to, kar je pravo, spoznali in se radovali njegove tolažbe.

I. Gospod Jezus Kristus je rekel, da bode sv. Duh svet prepričal greha, in sicer, kakor sam pristavi, ker niso verovali vanj. To pa velja tedajnemu in sedajnemu svetu, t. j. človeštvu sploh.

a) Jezus sam je dajal, dokler je bil na zemlji, svetu spričevanje s svojimi nauki, čudeži, s svojo svetostjo, da je pravi Mesija, ki je prišel človeški rod grehov rešit — ali ljudje ga niso sprejeli, niso verovali vanj, zavrgli so ga in celó umorili. Kdo naj bi zdaj prepričal nehvaležni svet, kako nespametno je ravnal, kdo naj sploh spričuje, da delo Mesijevo ni prazno, ampak božje, in da se

čudovito nadaljuje? — Ta popolni dokaz in prepričanje je imel dovršiti sv. Duh, katerega je Kristus napovedal.

Obljubljeni Tolažnik bo svet prepričal greha, t. j. ker ne veruje, da je Mesija pravi Bog. Ta nevera je poglavitna pregreha, kakor je bila začetek greha, tako je tudi studenec in zapopadek vseh grehov. Sv. Duh bo prepričal ljudi, kako močno so grešili s svojo nevero, ker so zavrgli Mesija, prepričal jih bo deloma po znamenjih, po pridigovanju, čudežih, čednosti in svetosti aposteljnov, deloma po notranjem razsvetljenju, poduku, navdihovanju; on jih bode prepričal, da je res greh vseh grehov pri takih očitivnih dokazih v neveri ostati; on jih bo prepričal, da so v greh in da se jih drugače ne morejo znebiti, kakor če verujejo v zavrženega Mesija, da ni drugega imena danega ljudem, v katerem bi se mogli zveličati, kakor edino le njegovo — Jezusovo.

In kako čudovito je to prepričanje sv. Duh že binkoštni praznik navdihnil tisočericim! Koj po prvi pridigi aposteljna Petra je 3000 Judov spoznalo, kako velika pregreha je bila njih nevera v Jezusa in da bi bil še večji greh, ako bi se še naprej ustavljali (spoznani) resnici; zato so vsi skesani vprašali aposteljne: »Bratje, kaj hočemo storiti?« To prepričanje je navdihnil sv. Duh, ko je Peter po ozdravljenju hromovega pri tempeljniovih vratih množico ogovoril in se jih je 5000 mož spreobrnilo k veri v Jezusa. (Dj. ap. 2; 3; 4.)

Tako prepričanje je navdihoval, ko so aposteljni šli po vsem svetu ime Jezusovo oznanovat, kakor se n. pr. kazen čarovnika Elima, ker ni hotel verovati, in vera cesarjevega namestnika Sergija Pavla pripisuje vplivu sv. Duha (Dj. ap. 13.). Ko so aposteljni s pomočjo sv. Duha svetu oznanovali Jezusov nauk, ljudem ni ostalo drugega, kakor skesano se Mesija okleniti, ali še vedoma v neveri ostati in tavati proti pogubi. In skozi vsa stoletja pozneje je sveti Duh neštevilne čudovito pripeljal k spoznanju resnice, da so slovó dali grehu in se kot junaki odlikovali v sleherni čednosti.

b) Pa tudi zdaj enako deluje sv. Duh, kakor nekdanj. Človek, ki njegovemu vplivu ne zapira svojega srca, pride k pravemu spoznanju svojega dušnega stanu, k spoznanju, v koliko nesrečo je zabredel, k spoznanju, kam se mora za pomoč zateči in kje svoje prave sreče iskati. Sv. Duh je, ki svet prepriča greha in mu oči odpira, ako le hoče njegov glas poslušati. Mnogokrat so nazori in zgledi spačenega sveta krivi, da ljudje radi svoje grehe olepšavajo, izgovarjajo in si tešijo svojo vest; deloma je pa tudi lastna k

hudemu nagnena natora zadržek, da ne pridejo k popolnemu spoznanju samega sebe. — Tu pa je najboljši pomočnik sv. Duh, ki prežene dušno temo in človeka greha prepriča. Sveti Duh k nam govori v sv. pismu, ki je njegova beseda; v nauku sv. cerkve, ki se nam oznanjuje v pridigah in krščanskih podukih ter knjigah; po glasu naše vesti. Ako ti, kristijan, poslušáš svetega Duha, boš kmalo videl, koliko grehov si že storil in koliko jih še vedno storiš. Sv. Duh ti pove, da nam je Bog dal deset zapovedij, in da vsak, kdor vedoma in prostovoljno katero prelomi, naj si bo v mislih, željah, besedah, dejanju, z opuščanjem, stori greh, ker Bogu odreče dolžno pokorščino. Le pomisli, izprašuj svojo vest, poslušaj pridige, beri pobožne bukve, slišano nase obračaj — in sv. Duh te bo prepričal, koliko grehov si že storil, ali koliko te jih še teži.

Prepričal te bo pa tudi, kako veliko zlo je greh, te bo s sv. strahom pred njim navdal in razdejal vse tvoje izgovore in slepila. Sv. Duh ti bo povedal, da je smrtni greh največje žaljenje božjega veličastva . . da je vzrok grozne muke in smrti nedolžnega Jezusa . . da je angelje iz lepih nebes pahnil v pekel . . prve stariše iz raja v nepopisljivo revo . . In če pomisliš na peklenski ogenj, ki žge velike grešnike, in na vice, ki mučijo manjše grešnike . . ali ne boš priznal, da je smrtni in odpustljivi greh res veliko zlo?

Pa sv. Duh te bo tudi prepričal o vzroku greha. Sv. Duh — pravi Jezus — bo svet prepričal greha, ker *niso v me verovali*. To je tudi vzrok neštevilnih grehov pri sedanjih kristijanih. In ne izgovarjaj se: Jaz verujem v Jezusa, sem katoliški kristijan in verujem vse, kar uči sv. cerkev. O, spomni se, kolikrat je bila tvoja vera mlačna, mrzla, omahljiva, mrtva, sicer bi te bila obvarovala pred grehi! Odgovori sam: Če bi bil ti živo prepričan, da je greh največje zlo, večje kot bolezen, nesreča, smrt — kako bi toliko grehov storil za prazen nič? Če bi bil prav živo prepričan, da je Bog povsod pričujoč in te vidi, da je in bo tvoj sodnik, kako bi storil pred njegovimi očmi, česar se sramuješ pred ljudmi?

Ako hočemo biti s čeznatornim studom do greha napolnjeni, nam mora sv. Duh dušne oči odpreti, pa on nam tudi navdihne pravo žalost in kesanje zavoljo njega, da se več vanj ne vračamo.

II. a) Drugo opravilo sv. Duha je, da svet prepriča pravice. Gospod pristavi: *Ker grem k Očetu in me ne bodeš več videli*. Učenci namreč in svet bi bil lahko po vnebohodu Jezusovem vprašal: Na čem se bo spoznalo, da mu je za njegovo po-

korščino na križu plačilo podelila večna pravica? Na to vprašanje pa je Zveličar sam odgovoril s poslanjem sv. Duha. Poslani sveti Duh je dokaz za veličastvo, v katerem Kristus sedi ob desnici božji. Iz tega, ker je Sin poslal od Očeta Duha moči in oblasti, je razvidno, da ima on sam pri Očetu isto moč in oblast. Da je Oče tako po pravici poplačal svojega Sina, dokazuje ravno iz nebes poslani sv. Duh.

Zato Jezus pripisuje sv. Duhu, da bode s svojim delovanjem v apostelnih in vernikih svet prepričal o resnici, da je Jezus res šel k svojemu Očetu v nebesa in da od tam, akoravno nevidno, deluje v svojem kraljestvu, da bode svet prepričal tudi o pravici, ki se more edino le v njem najti, ker je on pravični in sveti, ki tudi k pravičnosti pomaga vsem, kateri vanj verujejo.

Sv. Duh bo ljudi prepričal in jim dokazal, da je torej edino pravičen in začetek vse pravice Kristus, katerega pa so zavrgli judje in pogani; da je pa lažnjiva in napačna judovska pravičnost, ker so jo kazali samo v natančnem spolnovanju zunanjih šeg in umivanj; da je prazna ajdovska pravičnost, ki so jo iskali zgoli v natorno poštenih dejanjih. (Ciril.)

Ker nas je Jezus grehov rešil in nam zadobil milost, pravično in sveto živeti, in nam še iz nebes pošilja to milost: zato ne more nihče pravičnosti doseči in k Očetu priti, kakor po Kristusu in njegovih sredstvih (milostih). Kar svet imenuje pravico, to ni prava, ki pred Bogom velja in v nebesa pelja, kajti odkar se je svet obrnil od Jezusove cerkve, zginja pravičnost in čednost, širi se pa laž in krivica.

b) Sv. Duh prepričuje tudi nas pravice t. j. on nas uči, katera je prava in popolna, ter nam pove, če jo res imamo. Marsikateri kristijan se morda ima za bolj pravičnega, kakor je v resnici, naj si že zmanjšuje svoje grehe, ali pa zvikšuje in prečenja svoja dobra dela. Toda če posluša sv. Duha, ga on prepriča, da je še daleč od popolne pravice.

Že v stari zavezi primerja sveti Duh pravičnega drevesu, ki sad obrodi o pravem času (ps. 1.) in te podobe se poslužil tudi Zveličar (Mat. 7.). Da pa drevo obrodi dober sad, ne sme biti usahnelo, trohnelo, temuč živo in požlahtnjeno — kajti divjak obrodi le slab sad ali pa nobenega.

Tako moraš tudi ti, kristijan, ako hočeš *pred Bogom pravičen* veljati, čeznatorno življenje imeti, biti moraš v stanu svetosti in

pravičnosti, t. j. milosti božji. Dokler pa si v smrtnem grehu, so vsa tvoja dobra dejanja brez cene za nebesa.

Dobro drevo mora sad roditi in sicer veliko dobrega sadu. Drevo, ki poganja samo perje in cvetje, pa ne rodi sadu, ni dobro drevo. Tako moraš ti, če hočeš biti pravičen pred Bogom, ne samo v milosti božji biti, ne smeš slabega sadu obroditi t. j. ne smeš grešiti, ne samo pobožno govoriti, temuč tudi dobra dejanja izvrševati; posebno dejanja, ki jih Bog zapoveduje v desetih božjih ali petih cerkvenih zapovedih, in kar ti nalaga stan; kakor tudi sploh, kolikorkrat se ti ponudi prilika kaj dobrega storiti. — In če drevo tudi sad rodi, pa je ta črviv in prehitro odpade, gospodar ni zadovoljen. Tako tudi tvoja dejanja ne bi bila Bogu všeč, ako jih razjeda črv samodopadljivosti ali napačnega namena.

Vprašaj toraj svojo vest, kristijan, ali ti spričuje, da si tako dobro drevo v vrtu božjem, ali si pravičen pred Gospodom? O koliko pomanjkljivosti je pri tebi! Morda še nisi v milosti božji, temuč v grehih ... in dobrega sadu ... zaslužnih dejanj nimaš pokazati in le rad zamujaš veliko priložnostij, za nebesa kaj storiti! Pa tudi tvoja dobra dejanja razjeda lastna hvala, sebičnost, želja, da bi te drugi hvalili, iz čiste ljubezni do Boga pa storiš le premalo.

In zakaj to? Vzrok, da je tvoja pravičnost tako pomanjkljiva, pove ti današnji sveti evangelijski. *Grem k Očetu*, pravi Jezus. Če bi ti, kristijan pomislil, da je Zveličar pred teboj šel k Očetu tudi tebi stanovanje pripravljat in da tudi ti imaš tjakaj priti, — bi bolj goreče opravljal dobra dela. Ako bi vsak dan pomislil, da si na potu v večnost, da je ta dan morda zadnji tvojega potovanja in da je od njega večnost odvisna: ali bi potem lahkomišljeno grešil in v grehu živel? Ako bi pomislil, da greš k Očetu, in da boš od njega za vsako dobro delo večno plačilo prejel — ali bi potem tako zanikerno in površno opravljal dobra dela? Ti premalo misliš na Očeta nebeškega in na svoj cilj, zato ti šepa sv. Duh in te (saj v tvoji notranjosti) prepriča tvoje pomanjkljive pravice.

III. Kakor pravice, tako prepriča sv. Duh svet tudi sodbe.

a) Pod sodbo pa je razumeti dvojna, ona nad vojvodo tega sveta, t. j. hudičem, ki je po grehu in malikovanju človeštvo držal v svoji oblasti in sužnosti, in sodba nad neverniki in hudobneži, kateri nočejo v Jezusa verovati in se tako satanu iz oblasti iztrgati in bodo njemu enako obsojeni in zavrženi. Sveti Duh bo svet prepričal s svojim delovanjem, da je smrt Jezusova

premagala satana, njegovo *kraljestvo razdejala*, in da je on s svojimi služabniki zapadel večni pogubi. Vidno znamenje podrte oblasti satanove in njegovega kraljestva so (bili) razrušeni tempeljni poganski. S poklicanjem imena Jezusovega so aposteljni tega *vojvoda teme* pregnali iz malikovalskih tempeljnov, kjer so ga ljudje molili ter se mu priklanjali v podobi narejenih malikov; pregnali so ga iz človeških src in teles — in na njegovih razvalinah so postavili kraljestvo Jezusa Kristusa, kraljestvo luči, resnice, ljubezni in zveličanja. Sv. Duh bo tudi pričal, da so z vojvodom svetá obsojeni tudi njegovi pripadniki, ki nočejo sv. vere sprejeti, ker bo s svojim čudovitnim uplivom očitno kazal, da se brezbožnost že na tem svetu kaznuje in čednost zmaguje, akoravno navidezno omaga, in v resnici oblaži človeško srce.

b) Enako pa sv. Duh sodbe prepričuje slehernega, kateri se sploh pusti podučiti. Sv. Duh nas uči, da je sodba, in da mora biti ta sodba pravična in natančna. Sv. pismo nam pove, da bode Bog sodil vse ljudi; pa še bolj določno pravi, da bo sleherni koj po smrti posebej sojen, kjer se njegova osoda odloči za vekomaj, in da bo ob koncu dnij Zveličar sam prišel soditi vse ljudi, dobre plačat za večno, hudobne izročiti ognju za vselej.

Pri tej sodbi pa ni več mogoče se skriti ali tajiti, — ker vsega vedni sodi; ni mogoče se pritožiti, — ker je on Najvikši; ni več pomiloščenja, — ker je čas pokore pretekkel, Gospod sodi le po pravici. Dobro in hudo se bo pretehtalo in prejelo plačilo ali kazen.

Kako ostra bo sodba posebno za kristijana, se lahko sklepa iz besed: *ker je vojvoda tega sveta že sojen*. Kristijan ve iz svete vere, da je bil satan eden najvišjih duhov, pa da je z enim samim grehom zgubil vso lepoto in milost ter postal najnesrečnejše bitje. Kako grozen mora toraj biti greh in kako bo kaznovan, ker se smrtnemu grešniku žuga ogenj, ki je hudiču pripravljen (Mat. 25.), ti veš kristijan, — in vendar se ne varuješ velikih grehov! Rajši se podaš v sužnost satonovo, kakor da bi bil med otroci Božjimi. In če vkljub svoji trdovratnosti pričakuješ milostne sodbe, se utegneš zeló zmotiti, ker si predolgo zlorabil milost božjo. Saj sveti Duh spričuje v sv. pismu, da je vojvoda tega sveta že obsojen, da se bo nedvomno enaka sodba pogube izrekla čez vse njegove služabnike.

Pretresljive so resnice, katerih nas sv. Duh prepričuje: greha, káko zlo da je in da smo mi ubogi grešniki; pravice, kako je potrebna, in kako je pri nas še pomanjkljiva; sodbe, v kateri se bodo preiskali naši grehi in naša pravičnost in se bo izrekla nespremenljiva obsodba. Če nam pa to predočuje sv. Duh, zakaj ga Jezus imenuje *Tolažnika*? Zato, ker nam sv. Duh ne zakriva našega dušnega stanu, temuč nam kaže, kakšno je v resnici naše srce. Podoben je sv. Duh zdravniku, ki ne taji nevarnosti bolezni, pa tudi ukaže resne pomočke in zagotovi ozdravljenje; tak zdravnik bolj potolaži bolnika, kakor oni, ki taji bolezen in zapiše prijetna zdravila; pa vkljub temu kmalu sledi smrt. Sv. Duh nam pa po vesti očita grehe, kaže pomanjkljivost dobrih dejanj, opominja na ostro sodbo. Pa on nam tudi svetuje pomočke, po katerih moremo ozdraviti, t. j. se grehov znebiti, v pravici rasti in se potem sodbe ne bati; to je za nas najboljša *tolažba*.

Blagor nam, če poslušamo glas sv. Duha in se poslužujemo pomočkov izveličanja, sv. zakramentov, po katerih on deli svoje milosti! Potem je sladka tolažba naš delež, ker sv. mir božji se preseli v naše srce. In ravno ta Tolažnik bo enkrat spričevanje dajal o grehu, katerega smo (z njegovo milostjo) premagali; o *pravici*, katero smo izvrševali; in o *sodbi*, na katero smo se skrbno pripravljali, da bi se srečno iztekla. Amen. Ant. Žlogar.

God sv. Marka.

Pobožni vzdihljeji.

Prosíte, in se vam bo dalo.

Luk. 11, 9,

Posebna naredba božje previdnosti je, da si človek iz lastne moči ne more pridobiti večnega zveličanja, za katero je vstvarjen, marveč mu je k temu božje pomoči potreba. Nebeški Jeruzalem, kateri je nam namenjen v večno posestvo, je enak lepi hiši, katera stoji na strmi, visoki skali. Noben drugi ne more v ta nebeški Jeruzalem priti, kakor ta, katerega Bog podpira in vodi, in kateri si prizadeva z božjo pomočjo vse svoje dolžnosti zvesto spolnovati. Prerok pravi: *Gospod, kdo bo prebival v tvojem šotoru; ali kdo bo počival na tvoji sveti gori? Kdor hodi brez madeža in pravično*

dela. (Ps. 15, 1. 2.) Pa kdo bi hodil brez madeža, kdo bo pravično živel, ako mu Bog moči ne dá, greha se varovati in dobro delati.

Da bomo pa dosegli potrebno moč, greha varovati se in dobro delati, moramo za njo prositi. To nam veva Jezus Kristus v današnjem sv. evangeliju, ker pravi: *Prositate, in se vam bo dalo, iščite, in boste našli, trkajte, in se vam bo odprlo*. Ker pa vsak dan potrebujemo božje pomoči in božje milosti, je potreba, da vsak dan svoje srce povzdignemo k Bogu. To pa prav lahko storimo z molitvijo gorečih vzdihljejev, katera se prav lahko opravlja ob vsakem času in na vsakem kraju; katera je Bogu prijetna in dopadljiva, nam pa k velikemu pridu.

Pobožni vzdihljeji so kratko pa goreče povzdigovanje srca k Bogu; dostikrat obstoji iz ene same besede, katera pa močno vname srce za Boga in dobro, tedaj je ta pobožnost Bogu jako všeč, temu pa, ki jo opravlja, k velikemu pridu. Pobožni ljudje so to pač dobro vedeli, zatoraj so radi ob vsakem času, na vseh krajih, pri vseh opravilih in ob vsakaterih okoliščinah svojega življenja goreče vzdihovali k Bogu, ter tako vedno z dobrotljivim Bogom bili sklenjeni in združeni. Njih goreči in sveti vzdihljeji bili so vedna molitev, katero nam ljubi Jezus priporoča, ko pravi: *Molite brez prenehanja* t. j. večno povzdiguje svoja srca k Bogu.

O, pa tudi vam, kristijani moji! bi bili goreči in sveti vzdihljeji k neizrečeno velikemu pridu, silno veliko bi vam pomagali k pobožnosti in svetosti, odvrčali bi vas od greha, in če ste grešili, bi vam zopet zelo pripomogli k spoznanju in spreobrnjenju, zatoraj rečem: Pošiljajte vsak dan in pogosto med dnevom goreče in svete vzdihljeje k dobrotljivemu in milostljivemu Bogu, saj ni nobena reč ložja, kakor je to:

1. K temu ni treba nobene učenosti, zakaj na Boga misliti, k njemu srce povzdigovati in goreče sveto k njemu zdihovati, je kaj lahkega; ne potrebuje posebne nadarjenosti in učenosti; tudi si ni treba glave beliti, kako bi to storili, ker vsacega uči že natora.

2. K temu ni treba nobenega sosebnega truda. Zunanja in znotranja molitev, katera je dolga, ima že svoje teže. Težko se je obvarovati pri daljših molitvah vsega raztresenja, mlačnosti in suhote, in težko se je v gorečnosti brez prenehanja ohraniti. Pobožnost gorečih vzdihljejev pa nič ne vé o tej teži, marveč naravnost iz srca, kakor goreče pšice, puhti k Bogu; kakor plamen se narav-

nost na kviško povzdiguje, in kakor nekdam dim Abelnovega daru hiti proti nebu.

3. Molitev gorečih vzdihljejev ne vzame nič časa in zavoljo nje celo nič ne zamudimo pri svojih delih in opravilih; tako naglo se lahko opravi, kakor bi z očmi trenil in ob vsakem času, na vseh krajih, pri delu, kakor pri počitku, v samoti kakor med družaljo, stojé kakor gredé, v žalosti kakor v veselju. Naglo, ne da bi kdo zapazil nad nami, se lahko povzdignemo k Bogu, si prosimo novih in potrebnih milostij in si nabiramo zasluženje za nebesa. To kratko pa dobro in močno molitev gorečih zdihljejev so krščanski učeniki vselej priporočevali, seosebno sv. Francišek, ki jo je povzdigoval nad druge, ker je dobro vedel, kako močno vname srce za dobro, budi ga k pobožnosti, človeka z Bogom združuje in ga pelje k vedno večji popolnosti, katero nam Jezus močno priporoča, ko pravi: *Bodite popolnoma, kakor je vaš Oče v nebesih popolnoma.*

Da bote pa vedeli, kako so svetniki ob tej ali oni priliki goreče vzdihljeje pošiljali k Bogu, hočem vam nekatere v misel vzeti: Ko je sv. Francišek nekdam zagledal jagnje samo med čedo kozlov, je zdihnivši rekel svojim tovarišem: »Glejte, kako se to jagnje krotko sprehaja med kozli; tako ponižen in krotak je nekdam naš Gospod hodil med farizeji.« In ko je drugikrat videl, kako so svinje raztrgale lično jagnjiče, je jokaje zakričal: »O moje jagnjiče, kako živo me spominjaš smrti mojega Izveličarja!« Ko je Konstantin Veliki pisal sv. Antonu prav častitljivo pismo, so se njegovi učenci zelo čudili radi tega; on jim je pa rekel: »Kaj se čudite, da kralj piše človeku? veliko bolj se čudite, da večni Bog ni le kar svoje postave pisal umrljivim ljudem, ampak da je tudi po svojem edino-rojenem Sinu govoril z njimi.« Ko je sv. škof Fulgencij stopil v Rimu pred veličastni zbor, kateremu je govoril Teodorik kralj Gotovski, ter zagledal svitlobo in velečastnost zbranih mogočnikov, je takoj srce k Bogu povzdignil in rekel sam pri sebi: »O Bog, kako lep mora nebeški Jeruzalem biti, ker se že pozemeljski Rim blišči takšne svitlobe! ko se svetijo častitljivci nečimernosti tega sveta v taki časti, kakšna čast mora šele na onem svetu čakati tiste, ki pravico delajo.« — Ko je nekdo videl cveteče drevo, je rekel vzdihovaje: »Oh zakaj sem jaz brez cvetja v cerkvi božji, brez lepих čednostij!« In nekdo drugi je rekel, ko je premišljeval solnčnico: »Kdaj, o moj Bog, kdaj bo moja duša šla za glasom tvoje milosti?« in ko se je ozrl na drugo prav lepo cvetlico pa brez vse dišave

je že zopet srce imel pri Bogu in je rekel: »Tako so moje misli v lepe besede oblečene, pa brez vsega sadu in spolnovanja.« Tako, glejte, so pobožni ljudje in svetniki radi in pogosto k Bogu goreče zdihljeje pošiljali ob mnogih priložnostih. In kaj je bila zadnja molitev Jezusa Kristusa na križu družega, kakor goreči vzdihljeji?

Zatoraj rečem: kristijani moji, nikar v tej reči zadnji ne bodite, nikar ne opuščajte gorečih vzdihljejev, ampak pošiljajte jih pogosto k dobrotljivemu Bogu, ker so mu toliko prijetni, vam bodo pa k silno velikemu pridu. In pa saj je to jako lahko in še več rečij je okoli vas, katere vas opominjajo na goreče vzdihljeje. Kadar se zbudiš iz spanja, vzdihni: »Bog daj, da bi se v dan poslednje sodbe zbudil in vstal k večnemu življenju.« Kadar vstaneš in se umivaš, zdihni: »Operi, o Gospod! mojo ubogo dušo vseh madežev in pregreh.« Kadar slišiš zvoniti k sveti maši, pa časa nimaš v cerkev iti, zdihni rekoč: »O ljubi Bog! kako rad bi prišel k tej daritvi, ko bi mi bilo le mogoče, zakaj moje največje veselje je, tebe v svetem prebivališču moliti; daj mi pa, da bo molitev tvojih otrok, katero ti bodo opravljali v tvoji sv. hiši, tudi k mojemu pridu, seosebno se priporočim v mašnikovo molitev; usliši Gospod! moj glas, katerega po njem k tebi povzdignem zavoljo tvojega Sina Jezusa Kristusa.« — Kadar slišiš uro bítí, spomni se na Boga in k njemu goreče zdihni, rekoč: »O Gospod, moj Bog! daj mi sveto živeti in tudi sveto umreti; daj mi srečno zadnjo uro.« Kadar se h kakemu delu napravljaš in predno ga v roko vzameš, zdihni k Bogu: »O Gospod Bog, blagoslovi to moje delo, da bo tebi k časti, meni pa k zveličanju prav in dobro opravljeno.« Kadar te napadajo in nadlegujejo skušnjave, zdihni goreče k Bogu tako-le: »Gospod! rajše hočem umreti, kakor tebe, največjo svetost in dobroto, razžaliti. Gospod, pomagaj mi, da ne poginem!« Taki zdihljeji ti bodo bramba zoper skušnjava, kakor so bili Suzani in egiptovskemu Jožefu. Suzana je bila v veliki skušnjavi; od ene strani je bila v greh zapeljevana, in je greh videla pred svojimi očmi; od druge strani je pa videla, da če ne greši, jo čaka krivo obsojenje in strašna smrt. V teh stiskah je Suzana na Boga mislila in goreče zdihovala rekoč: »Kje smem grešiti pred obličjem Gospodovim!« In toliko moč in toliko srčnost je zadobila, da bi se bila raje podvrгла neusmiljeni smrti, kakor grešila. Če si pa tako nesrečen, da te je hudo nagnenje ali huda priložnost že zapeljala v kaki greh, nikar ne opuščaj gorečih vzdihljejev k Bogu pošiljati. Zdihni: »Gospod! kaj sem mislil, kaj sem storil!« Taki

vzdihljeji ti bodo oči odprli, da boš prav spoznal in čutil svoj padec, te bodo nagnili k poboljšanju in spreobrnjenju. Kadar te obiščejo križi in nadloge, in te stiska huda bolezen, zdihni k Bogu: »Tukaj sekaj, tukaj me peci, da mi le v večnosti prizanesesh; ko sem dobro iz božjih rok prejel, zakaj bi tudi hudega ne? Gospod, ti dobro veš, kaj je k mojemu pridu, k mojemu zveličanju, toraj zgôdi se tvoja volja!« Taki goreči vzdihljeji v trpljenju so pač zveličalni, odvrnejo v stiskah in nadlogah obupljivost, nepotrpežljivost, strah in več družega hudega, in oživé potrpežljivost, krotkost in pripravijo človeka, da se vda v božjo voljo.

Kristijani, nikar ne opuščajte gorečih vzdihljejev k dobrotljivemu Bogu pošiljati, nad katerimi ima toliko dopadenje, in sosebno ker veste, kako lahko je vsak dan večkrat, zjutraj, zvečer, ob vsaki uri, pri vsakem delu to opravljati, prav brez vse teže in zamude. O, kako goreče bi bilo po takih vzdihljajih vaše srce za Boga, za lepe čednosti in za vse dobro! O, kako lepo bi bili po takih vzdihljajih zmiraj z Bogom sklenjeni, kako pobožno in sveto bi bilo naše življenje in koliko zasluženja bi imeli ob ločitvi s tega sveta v nezmerno večnost, kadar si človek nič družega ne bo voščil, kakor veliko lepih čednostij, veliko dobrih del in veliko zasluženja za večno zveličanje. Amen.

Ant. Potočnik (1857).

Peta nedelja po veliki noči.

Česa nas spominjajo obhodi križevega tedna.

Prosrite in boste prejeli. Jan. 16, 24.

Pač tolažilne in vesele so Jezusove besede v današnjem svetem evangeliju. Ni mu bilo zadosti, da nas je sam tolikrat tako očitno opominjal k molitvi, da nam je sam zapustil toliko lepih vzgledov najbolj goreče molitve, ker je premolil večkrat cele noči, da nam je sam na jezik položil besede, s katerimi moremo moliti, ker nas je učil najlepšo molitev: očenaš; vse to mu ni bilo zadosti, temveč nam še obljubi, da bode vsakdo prejel vse, karkoli bo prosil v njegovem imenu. Zavoljo te Jezusove obljube tudi mi posebno prosimo ta teden, kateri se zato imenuje prošnji ali križev teden, ker se sveti križ pred nami nese, in ker božjega blago-

slova za-se in za polje in vinograde prosimo s procesijami, s po-božnim petjem in srčno molitvijo. Ker drevje, strnje in trtje zdaj po gorkem solnčnem sijanju in vlažnem dežju hitro poganja in urno raste, in ker bi še vse mlado lahko posmodil strupeni mraz ali pozneje ledena toča pobila in posekala, zato k Bogu pošiljamo svoje želje in molitve in ga prosimo, da bi nam milostjivo odvrnil vso nesrečo, dodelil lepo, rodovitno vreme, — nas blagoslovil na duši in telesu. Ta teden se ne shajamo le v cerkvi, kakor ob nedeljah in praznikih, ampak gremo združeni s svojimi sosedi po polju, nekaj zato, da bi z združenim glasom svoje prošnje pokladali pred Gospoda Boga in bili bolj gotovo uslišani, — nekaj pa tudi zato, ker nas hoja po polju opomni prav veliko lepih resnic in nam jih prav svetlo stavi pred oči. Ker sem vam o molitvi že večkrat govoril današnjo nedeljo, vam bom razložil danes: Katerih resnic nas spominjajo procesije križevega tedna: 1. Da smo ptujci na zemlji; 2. da Bog daje rast polju, vrtom in vinogradom; 3. da povsod lahko Boga molimo in 4. da smo vsi ljudje bratje med seboj. — Verno poslušajte!

1. Pri cerkvenih obhodih (procesijah) gremo zaporedoma drug za drugim; in kaj je naše življenje družega, kakor popotovanje, kakor procesija? Zaporedoma, stopinjo za stopinjo gremo skozi sedanje življenje, in vsako minuto smo bližje groba, bližje svojega pravega doma, bližje večnosti. Veliko jih je že pred nami odšlo v dolgo večnost in vsi gremo za njimi v stopinjo, in preden preteče osemdeset ali sto let, bomo vsi, kar nas je sedaj tukaj zbranih, v hiši neznane večnosti. Tako rod odide, rod pride, eni gredó in drugi pridejo; nobeden nima tukaj stanovitnega prebivališča. To resnico, da smo popotniki na zemlji, katere nas spominja procesija, nas uči tudi sv. pismo. Job pravi: *Človek od žene rojen malo časa živi in je z mnogimi nadlogami obdan; raste kakor cvetlica in se potepta, beži kakor senca in še mesta ni znati, kjer je stala. Vse meso (vse človeštvo) je trava, in vsa njih čast, vsa njih lepota, kakor cvet trave na polju; trava se osuši, nje cvet obleti, Gospodova beseda pa bo vekomaj ostala. David je rekel: Ptujec sem in popotnik na zemlji, kakor so bili vsi moji očetje. Sv. Pavel pravi: Nimamo tukaj stanovitnega ostanka, ampak iščemo prihodnjega. Ali nas ne uči tudi vsakdanja skušnja, da smo popotniki na zemlji? Saj z lastnimi ušesi slišimo, kako neizbirčna smrt zmiraj*

kleplje svojo koso; saj vsak dan vidimo, kako vse vprek maha in mlade in stare podi v večnost, — kako kmalu morajo stariši svoje otroke, mož ženo, žena moža, brat sestro, sestra brata, sosed soseda zapustiti, slovo od njega vzeti in iti v neznano večnost!

Misli tedaj večkrat, ljubi kristijan, posebno pri cerkvenih obhodih, da si popotnik na zemlji in da so le nebesa tvoj pravi dom, in zato uživaj svet le kakor popotnik, kakor bi ga ne užival, le toliko se ga posluži, kolikor ravno memogredé potrebuješ, in le po svojem pravem domu, po nebesih hrepeni z vso svojo močjo. Sv. Krizostom pravi: *Prva in vsa človeška čednost je ta, kakor ptujec ali osebnik na zemlji se vesti in svojega srca ne na ta svet navezovati.*

Kako ti je pa, o človek! po tej revni zemlji potovati, da prideš v obljubljeni deželo, v nebesa? Popotnik skrbi, da izvé pravi pot, po katerem bo srečno prišel domov, ter se ne zmeni za to, je li prijeten ali ne, da je le zanesljiv in varen. Popotnik se ne preobklada z nepotrebno težo, ampak vzame s seboj le, kar je najpotrebnejšega. Popotnik se ne mudi po ptujih krajih, naj bi mu bili še tako prijetni, da le pride pravočasno na svoj dom. Tudi se ne vstraši težav in trpljenja; če je pa kje zašel, vprašuje skrbno, da izve za pravo pot in takoj jo krene spet na varno cesto. Ta pravila mora vedeti in spolnovati tudi vsak popotnik na poti proti nebeški domovini. — Prva resnica, ki nas opominja procesije, je, da smo popotniki in ptujci na zemlji.

2. Pri procesijah gremo po polju, med njivami, drevjem in travniki; njive so z žitom, drevje s cvetjem, travniki z mnogoterimi cvetlicami kakor z lepo pisano odejo ozaljšani. Vidimo sad in setev rasti in vsakdanji kruh zoriti. Toda vse to, kar nam zdaj kaže narava, je še negotno; sadje in vse, kar je na polju, je še v veliki nevarnosti. Kdo pa more vse to ohraniti? Kdo jim daje rast in tek? Vse je v božjih rokah; le Bog je Gospod vremena, le on ogreva vse s solnčnimi žarki in le on rosi vlažni dež po našem polju. Pa tudi lastna skušnja nas to uči. Kaj je neki ves naš trud brez božjega blagoslova? Polje moremo sicer preorati, ognjiti, s semenom osejati, več pa ne moremo storiti. Rosa in dež, gorkota in solnčno sijanje pride od Boga. Ko bi Bog pravi čas ne pošiljal solnca ali dežja, bi bilo vse naše prizadevanje zastoj in prazno. Zato tudi molimo k Bogu: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh.* Molimo v litanijah: *Šibe potresa, treska in hudega vremena, reši nas, o Gospod!* in: *da sad zemlje ohraniš, da nam*

svoj blagoslov dodeliš, in z enim glasom zavpijemo: Prosimo te, usliši nas! Tega nas morajo tedaj procesije opomniti, da Bog daje sadežu in drevju rast in tek.

In tega se lahko tudi sicer večkrat spomnite, kolikorkrat greste po polju, po vrtu, po travniku, po vinogradih! Če vidite drevo v vsej njegovi brhkoti s pisanim cvetom ali z zrelim sadom napolnjeno; če vidite senožet vso z mnogoterimi travami in cvetlicami prepreženo; če vidite setev kakor valeče morje se pregrinjati, trto poganjati in mladike razprostirati: o, obudite takrat pobožne misli, povzdignite svoje srce k nebeškemu Očetu, kateri milijone ljudij in živalij tako čudodelno preredi in ohrani; hvalite tega dobrega Boga v svojem srcu, častite ga z gorečo molitvijo in recite z Davidom: *Vseh oči so v té obrnjene, o Gospod! in ti jim daješ jed o pravem času; milostljivo odpiraš svojo roko in vse, kar živi, napolnjuješ s svojimi dobrotami.*

Delaj tedaj, kristijan! rad in neutrujeno, toda nikar ne pozabi, da je ves tvoj trud zastonj, če ti Bog ne dá svojega blagoslova; zato tudi pogostoma moli, moli in delaj — potem se pa popolnoma izroči Bogu; Bog, ki je vsako leto tako bogato odprl svojo roko, preživil tebe in tvoje, vas tudi letos pozabil ne bo. *Ne skrbite toliko za svoje življenje, kaj boste jedli, in za svoje telo, kaj boste oblekli; ali ni življenje več, kakor jed in telo več, kakor oblačilo? Poglejte ptiče pod nebom . . . nebeški Oče jih preživi; pogledjte lilije po polju . . . Ali niste vi veliko več od njih? Vso svojo skrb tedaj Bogu izročite, saj on vé, česa potrebujete!*

3. Pri cerkvenih obhodih tudi molimo in pojemo; molimo tudi na potu sredi polja, ne samo v cerkvi. — Kaj pa se pravi moliti? Z Bogom govoriti, srce in misli vanj obračati, njemu svoje težave potožiti. Ne molili bi pa, ko bi ne verovali, da je Bog pri nas, da sliši našo molitev, da moremo povsod klicati ga na pomoč. Na polju si tedaj mislimo: Tudi tukaj je Bog. Tudi tukaj, kakor povsod ga moremo moliti; tudi tukaj, kakor povsod, nas more uslišati, če molimo z zaupanja polnim srcem. Sv. pismo očitno pravi: Bog, ki je vstvaril svet in vse, kar je na njem, ta Gospod, nebes in zemlje, ne prebiva samo v tempeljnih, ki jih človeške roke sezidajo. — Obrnimo se, kamorkoli hočemo, povsod je Bog pri nas. David pravi: *Kam hočem iti pred tvojim duhom, o Gospod! Kam pobežim pred tvojim obličjem? Če stopim v nebesa, si v njih, če se pogreznem v brezдно, si tudi v njem; če na daničnih perotih sletim in prebivam za poslednjim morjem, tudi ondi me vodi tvoja*

roka, in drži tvoja desnica. — Boga tudi povsod vidimo v njegovih delih; solnce oznanjuje božje veličastvo, ptiči pojó hvalo svojemu stvarniku, vsaka travnata bilka, vsak črviček nas spominja Boga, ker tudi njega je vstvaril Bog. — In če nam je ta resnica, ki jo učé tudi procesije, namreč: tudi tukaj je Bog, tudi tukaj ga lahko molim! prav živo pred očmi, bomo li kaj napačnega mislili, govorili ali storili? Če se že vpričo kakega poštenega človeka bojimo kaj slabega storiti, koliko bolj se moramo bati, ker je Bog vpričo, on, neskončno sveti in pravični, ki ne bode brez kazni pustil nobenega greha? — Ko bi si na polju ali v hosti, kristijan, zmislil, da je tudi tukaj Bog vpričo, bi si li upal kaj nesramnega početi, — komu kako krivico storiti, sosedu kaj odorati, kaj posekati, grozdje ali sadje jemati, mejo premikati? Ta misel: Bog me tudi tukaj vidi, je egiptovskega Jožefa in čisto Suzano rešila greha, mislila sta: Oh, kako mi je mogoče pred božjimi očmi tako hudo storiti! — Človek le zato in takrat greši, ker in kadar pozabi na Boga.

4. Naši cerkveni obhodi nas morajo pa tudi opomniti, da so ljudje tukaj in povsod naši bratje in da jim moramo tudi radi od božjega blagoslova kaj podeliti in s tem Bogu nekoliko njegove dobrote povrniti. — V procesijah hodimo s svojimi sosedi, prijatelji, otroci in sorodniki, pa tudi s takimi, ki jih še ne poznamo, ki ne stanujejo z nami v eni hiši ali vasi. Pa vendar vsi v Boga kličemo: *Oče naš!* in vsi svoje molitve s temi besedami sklepamo: *Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem!* S tem dajemo na znanje, da smo vsi otroci enega Boga, da smo vsi ene vere našega Zveličarja Jezusa Kristusa. Vsi smo tedaj bratje med seboj in vsi otroci enega Očeta, kateri je v nebesih. Tedaj moramo vse ljudi kakor svoje brate čislati in ljubiti. — Glej, kristijan, vsi ljudje so tvoji bratje in tvoje sestre, in zakaj bi jih žalil in jim grenil življenje? Zakaj bi jih pripravljaj ob čast in dobro ime z opravljanjem in obrekovanjem in ob premoženje z goljufijo, z zvijačo in s krivico? Zakaj bi v sovraštvu živel s svojim bližnjim? Opominjajo te procesije, da se precej z njim spravi in mu povrni vso škodo! Sicer si hinavec, če sicer v cerkvi z združenim glasom moliš svojega nebeškega Očeta, prosiš za-se in svojega bližnjega, če ga pa zunaj cerkve preganjaš in sovražiš; hinavec si in ne boš uslišan, če tukaj moliš: *Oče naš, odpusti nam naše dolge,* če pa svojemu bližnjemu ne odpustiš krivice, ki ti jo je storil. Če ti svojemu bližnjemu ne odpustiš, tudi nebeški Oče ne bo tebi odpustil. *Kdor pravi, da Boga ljubi, svojega brata pa sovraži, je lažnik; zakaj,*

kako bo ljubil Boga, ki ga ne vidi, ker ne ljubi svojega brata, ki ga vidi? — Kdor ne ljubi, ostane v smrti. — Bog tedaj vaših prošenj, ki jih posebno zdaj pri procesijah pošiljate k njemu, ne bo uslišal, ampak zavrgel jih bo, če v resnici svojega bližnjega kakor sebe ne ljubite — če od svoje obilnosti, od božjega blagoslova, ne podelite kaj siromakom in revežem.

Nikoli, kristijanje! ne pozabite, česar nas spominjajo procesije. Vsi smo popotniki na zemlji in eden za drugim gremo v svojo pravo deželo. Bog je darilec vsega dobrega, in povsod ga lahko molimo, vsi ljudje so naši bratje. — Ker smo pa popotniki in ptujci na zemlji, nam mora vedno prava dežela — nebesa — v mislih biti, in vedno moramo s tem, da se greha varujemo in dobro delamo, po njih hrepeneti. Ker je vse na božjem blagoslovu ležeče, moramo vedno zanj prositi, se ga vredne delati in se greha skrbno varovati, ker greh hudo vreme napravlja, greh točo kuje in meče na zemljo. — Ker je Bog vedno pri nas, moramo zmiraj kakor pred njegovim obličjem hoditi in ga pogosto moliti. — Ker so vsi ljudje naši bratje, se moramo tudi po bratovsko do njih obnašati, jih ljubiti, jim v potrebi na roko iti. Če to storimo, blagor nam, ker nam bodo procesije prinesle zaželeni sad — blagoslov na tem in blagor na onem svetu. Amen.

† Jos. Rozman (1830.).

Križev teden.

I. Zakaj moramo trdno zaupati v Boga.

Prosrite, in se vam bo dalo.

Lukež 11, 9.

Če bi moral iti kdo h kralju ali cesarju, da bi si od njega izprosil neko dobroto, kaj bi ga pač pred vsem zadrževalo, da bi ne šel? Bal bi se in že naprej bi si mislil: »E, saj pri cesarju tako ne bom dobil ničesar, saj me še poslušal ne bo.« Ako bi pa mogel zaupati, da ga bode cesar lepo sprejel in mu dal, kar ga bode prosil, potem bi pa gotovo šel. Vidite, dragi kristijani, sveta cerkev nas v teh prešnjih dneh opominja, da bi pri procesijah vsak zase in vsi skupaj prav goreče in prisrčno prosili ljubega Boga, da bi nam dal svoj blagoslov in svojo milost posebno na

duši, potem pa tudi v časnih stvareh, da bi dal, ako je njegova sveta volja, lepo vreme in dobro letino. Da bi pa ne postali malo-srčni in si mislili: »Saj me Bog tako ne bo uslišal«, in da bi nas ta misel ne ostrašila in odvrnila od molitve, ampak da bi imeli prav trdno zaupanje, da nas bo gotovo uslišal ljubi Bog, zato pa sveta cerkev pusti v teh treh dneh brati današnji evangelij, v katerem nas Jezus tako lepo opominja k zaupanju na Boga. Kako zaupljivo se pač glasé besede: *Prosíte, in se vam bo dalo; iščíte, in boste našli; trkajte, in se vam bo odprlo. Zakaj sleherni, kateri prosi, prejme, in kdor išče, najde, in kdor trka, se mu bo odprlo.* (Luk. 11, 9. 10.) Jezus hoče s temi besedami v nas vzbuditi zaupanje, katero je zmeraj zahteval od svojih učencev, zaradi katerega jih je tolikrat opominjal. Tej želji našega Zveličarja in naše svete cerkve bi tudi jaz rad vstregel s tem, da vam bom danes govoril o zaupanju na Boga in vam pokazal, **z a k a j m o r a m o trdno zaupati v Boga.** To namreč zahteva: 1. Njegova vsemogočnost, dobrotljivost in zvestoba in 2. naša lastna korist.

---

1. Mislim si, da bi ti, dragi kristijan, silno potreboval 100 gl., pa bi z nobeno stvarjo ne mogel zagotoviti, da boš gotovo nazaj plačal denar. Kedaj bi ti trdno zaupal, da boš dobil 100 gld.? Ti imaš dobrega prijatelja, ki bi ti iz srca rad dal vse, kar ima, pa je sam reven, ima dosti otrok in dolga. Ali zaupaš nanj, da ti bo dal 100 gld.? Ne, mi praviš, on bi mi sicer rad dal, pa ne more. Ali pa poznaš bogatina, ki ima denarja na tisoče, pa je pravi skopuh, ali zaupaš nanj? Ne, praviš, on bi mi lahko pomagal, pa noče. Vidiš, če hočeš na koga zaupati, da ti bo pomagal, potem mora on imeti pred vsem moč in voljo ti pomagati.

Morda je pa marsikdo v tvoji vasi, ki bi ti lahko pomagal — pa vidiš, 100 gld. je že precej denarja! Poznaš pa nekoga, bogat in dober mož je, in že prej ti je enkrat rekel: če boš kdaj potreboval kaj denarja, kar k meni pridi, ti bom že jaz dal, če bi bilo tudi 1000 gld. Glej, na tega bi pa lahko zaupal, kajti on ti more pomagati, ti hoče pomagati, in ti je celó obljubil, da ti bo pomagal.

Vidite, dragi kristijani, ravno iz teh vzrokov moramo povsod in zmeraj na ljubega Boga zaupati, kajti On nam more pomagati, ker je vsegamogočen; On hoče pomagati, ker je neskončno

dobrotljiv; On nam mora pomagati, ker je obljubil. — To moramo pa nekoliko premisliti!

a) Ali nam Bog more povsod in zmeraj pomagati? Da, kajti On je vsegamogočen. S človeško pomočjo je kmalu pri kraju. Če bi imel kdo še toliko denarja in bi bil še tako mogočen, kaj ti lahko pomaga? On ti more dati denarja, in te braniti pred tvojimi sovražniki. Tebe bi pa glava bolela ali zob, pa naj te ozdravi z vsem svojim denarjem, če more. In če si hudo bolan in ti pravi smrt, da bo treba iti, noben človek ti ne more življenja ene minute podaljšati, nikar pa te smrti rešiti. In kdo na svetu te more rešiti sodbe in večnega pogubljenja?

Glej, vsega tega ljudje ne morejo, ker so slabe stvari. Pri Bogu pa ni tako. On je vsemogočen. Od enega konca sveta pa do drugega, v nebesih in na zemlji velja njegova moč, in ni je stvari, da bi mu ne bila pokorna. Pa bodi še v taki nadlogi, ali trpljenju, On ti lahko pomaga. On, ki daje vsako leto rasti za toliko milijonov ljudij; On, ki skrbi tudi za najmanjšo živalico, da ne pogine, ali more tudi tebi pomagati? Če bi ležal na smrtni postelji in zdravnik je nad teboj obupal in rekel, da boš gotovo umrl, Bogu je treba le hoteti, in ti vstaneš zdrav in krepak iz postelje. Kajti on je Gospod čez smrt in življenje, On pusti živeti ali umreti, kogar sam hoče.

In če bi bilo tvojih grehov toliko, kakor peska ob morju, in bi bili večji, kakor grehi Sodome in Gomore, ena beseda ljubelega Boga, srčno kesanje napolnuje tvoje srce, in vsi grehi so ti odpuščeni. Z eno besedo — misli si še tako nesrečo in britkost na telesu, premoženju, ali duši, Bog te lahko v enem trenutku reši iz nje.

Dà, si misliš zdaj, da Bog more pomagati, to rad verjamem, pa ne bo hotel! Jaz sem uboga stvar, kaj se bo neskončni Bog brigal za-me? Jaz sem velik grešnik, on se me ne bo usmilil. Ne, ne, dragi kristijan, ni tako. Seveda, če hočeš grešnik ostati, potem se le boj, da ti Bog ne bo pomagal, če pa se hočeš poboljšati, potem smeš vanj zaupati, kajti

b) Bog ti hoče prav gotovo pomagati. Zakaj? Zato, ker je neskončno dobitljiv. Nekikrat se je na morju potopila velika ladija, na kateri je bila tudi mlada mati z majhnim otrokom. Oba je vihar vrgel na skalo, kjer sta bila sicer pred morjem varna, pa jesti nista imela ničesar. Čez osem dni našli so mater mrtvo, dete pa je živelo. Kako pa, da si je malo dete ohranilo svoje življenje?

Mati si je naredila na prsih rano in je dala svojemu otroku piti svojo lastno kri, ki je počasi kapljala iz rane. Svoje lastno življenje je dala, da je otrok ostal živ. To je storila mati za svojega otroka.

Ali pa misliš, dragi kristijan, da te Bog manj ljubi, kakor mati svojega otroka? Poslušaj, kaj pravi Bog sam v sv. pismu: *Ali more žena pozabiti svoje dete, da bi se ga ne usmilila? In ko bi ga ona pozabila, vendar jaz ne bom pozabil tebe!* (Izaija 49, 15.) Ali pa mi vi sami povejte, krščanski stariši: ko bi nastala velika lakota in vi bi imeli doma še par hlebov kruha, in vaši otroci bi prišli s suhimi in bledimi obrazi, in bi svoje roke k vam povzdignili in vas srčno prosili: »Oj, oče, mati, dajte mi košček kruha, ker sem hudo lačen«, ali bi vi mogli to storiti, da bi si sami kos kruha odrezali in jedli, otrokom pa nič ne dali? Ali bi mogli gledati, kako se otroci lakote jokajo in pa zato, ker sta jih celo oče in mati zapustila? Ne, tega bi ne mogli storiti! Rajši bi sami nič ne jedli. Toda, kdo pa je dal vam in vsem starišem na svetu v srce ljubezen do svojih otrok? Bog! Ali si tedaj morete misliti, da bi Bog sam, ki je dal to ljubezen, ne imel tudi ljubezni do svojih otrok, do nas ljudi? Oj ne! Saj je Jezus sam rekel v današnjem evangeliju: *Kdor izmed vas očeta kruha prosi, pa mu bo kamen dal? Ali ribe, mu bo li namesto ribe kačo dal? Ako tedaj vi, ki ste hudobni, veste dobre darove dajati svojim otrokom, koliko bolj bo vaš Oče z nebes dal dobro tem, kateri ga prosijo.* (Luk. 11, 12. 13.) On nas veliko bolj ljubi, kot je kedaj mati ljubila svojega otroka, in nam bo gotovo dal, kar potrebujemo.

Pa le pogledjte, dragi kristijani, kaj nam je ljubi Bog že dal. Pogledjte lepo zemljo in krasno nebo, vse je Bog za nas vstvaril. Po očetovsko je do zdaj za nas skrbel, kakor da bi imel samo za vsakega izmed nas skrbeti, ne pa za vse. In svoje nebeške angelje nam je dal, da nam na strani stojé in nas varujejo. Pa še več! Enega nam je dal, ki ga je bolj ljubil, kakor celi svet, svojega edinorojenega Sina je dal na svet za nas revne grešnike, dal ga je v smrt na križu samo iz ljubezni do nas. Pa mi povejte, če je dal svojega Sina, kaj bi nam mogel potem odreči? Saj pravi sv. apostol Pavel: Ker nam je dal Bog svojega Sina, katere reči bi nam potem še ne dal!

In pomislite, kaj je Jezus storil za nas! Iz nebes je stopil na to revno zemljo, človek je postal. In ko je v jaslicah ležal kot majhno dete, že takrat se je za nas daroval. In potem je tri

in trideset let iskal izgubljene ovčice, iskal je duše. Koliko trpljenja in zaničevanja je prestal v teh letih iz ljubezni do nas! Ni mu bilo dosti. Na križ se je dal pribiti, svojo kri je za nas pretil do zadnje kaplje, umrl je; zares, kaj je še mogel storiti za nas, da bi ne bil storil? Saj je sam rekel: *Večje ljubezni nima nihče, kakor da kdo dá svoje življenje za svoje prijatelje.* (Jan. 15, 13). Pa Jezus je še več storil. Svoje telo nam je zapustil v jed, svojo kri v pijačo. Noč in dan prebiva iz ljubezni do nas v zakramentu svetega rešnjega Telesa v tabernakeljnu; vsak dan se daruje za nas pri sveti maši, kakor se je daroval na križu. In kako ljubeznivo nas k sebi vabi in kliče: *Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.* (Mat. 11, 28.)

To je storil Jezus za nas, tako neizrečeno nas ljubi Bog. Kdo bi si še upal reči, da nam noče pomagati?

Pa, dragi kristijani, ljubi Bog nam ne samo more in hoče pomagati, ampak on nam takorekoč mora pomagati, ker nam je obljubil in je zvest v svojih obljubah. Saj ste že prej slišali, kako pravi Bog: *In če bi mati pozabila svojega otroka, vendar jaz ne bom pozabil tebe.* Pa Bog nam je še drugače obljubil svojo pomoč. On nam pravi: *Kličite me ob dnevu stiske, in otel te bom.* (Ps. 49, 15.) In Jezus sam je rekel: *Prosrite, in se vam bo dalo, iščite, in boste našli, trkajte, in se vam bo odprlo.* (Luk. 11, 9.) In: *Resnično, resnično vam povem, ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal.* (Jan. 16, 23.) Ali ste slišali, dragi kristijanje? Bog sam nam je obljubil, da nas bo uslišal, če ga bomo prosili v Jezusovem imenu; gotovo bo spolnil svojo obljubo, kajti on je neskončno zvest v svojih obljubah; kar obljubi, to tudi stori. — In pa vidite, dragi kristijanje, Bog je takorekoč žalosten, če mi vanj ne zaupamo, in veselje mu storimo, če prav trdno vanj zaupamo. In kdor bi obupal, ta bi storil Boga za lažnjivca, ki ne stori tega, kar obljubi. Če pa na Boga zaupamo, potem pokažemo, da verjamemo, da je on vsemogočen, neskončno dobrotljiv in zvest v svojih obljubah, in mu s tem veselje delamo. Toda ne le to, ampak drugič v Boga zaupati moramo zaradi svoje lastne koristi.

2. Kajti Bog nas bo gotovo uslišal, če ga bomo prosili z otročjim zaupanjem, in če nam ne bo dal tega, kar prosimo, bo pa še kaj boljšega. Samo zaupljivo moramo prositi. Ne smeš obupati, dragi kristijan, če te Bog precej ne usliši. Poglej, kolikrat je Bog že tebe klical, kolikrat te je prosil, da zapusti greh; in

ti ga nisi precej uslišal, ampak si ga pustil čakati mesece, leta. Če ti tako delaš s svojim Bogom, kako pa, da potem moreš zaupanje zgubiti, če on tebe precej ne usliši? In pa saj Bog ni rekel, da te bo uslišal precej tisti dan, pač pa ti je obljubil; da ti bo gotovo dal, kar ga prosiš; kdaj, to pa le njemu prepusti, bo že on tako naredil, da bo prav. Glej, sv. Monika je za svojega sina Avgušтина z velikim zaupanjem molila celih 18 let. — Bog jo je uslišal, njen sin je postal velik svetnik.

Ni še dolgo, kar je bil v neki vasi sv. misijon. Neka pridna dekle je prišla kmalu po začetku misijona k misijonarju in mu je rekla: »Gospod duhovni oče! Zdaj so šli že skoraj vsi ljudje k pridigam in spovedi, samo moj oče ne! Misijonar so odgovorili: »Moli prav zaupljivo, gotovo bo prišel tudi tvoj oče.« — Čez dva dni pa je prišla zopet nazaj in tožila, da njen oče noče o spovedi nič slišati, da jo je zmerjal, ko ga je opominjala. Misijonar pa so ji rekli: »Ti nisi molila s pravim zaupanjem. Pojdi, pa še enkrat in boljše moli.« Zdaj je pokleknila pred podobo Matere božje in prav z otroškim zaupanjem je molila za svojega očeta. In glej, ko je prišla domov, rekel ji je oče: »Zdaj bom šel pa tudi jaz k spovedi, kajti tako ne smem iti v večnost.« — Vidite, dragi kristijani, koliko pomaga zaupljiva molitev! O koliko dobrot bi tudi mi dosegli, kolike koristi bi bilo za nas, če bi imeli prav trdno zaupanje v Boga.

Zato pa, dragi kristijani, če hočete Bogu veselje delati in sami sebi koristiti, zaupajte prav trdno v ljubega Boga. Posebno vzbudite trdno zaupanje: a) takrat, kadar bo prišlo nad vas trpljenje, nadloge, bolezni itd. Mislite si takrat, da je Bog vaš ljubeznivi Oče, ki gotovo ne bo pripustil, da bi se vam zgodilo kaj hudega; saj pravi sv. pismo, da še las ne pade z vaše glave brez volje nebeškega Očeta. — b) Vzbudite trdno zaupanje v skušnjavah. Takrat obrnite se prav z otroškim zaupanjem k svojemu Jezusu in recite mu, naj vas nikar ne zapusti, ampak naj vam dá moč, da boste premagali skušnjave. In tudi če si grešil, ne obupaj takrat, ampak zaupaj na svojega Jezusa. Ali mar misliš, da te bo zdaj zavrgel, ker je toliko za te trpel; in saj je Bog rekel, da noče smrti grešnika, ampak da se spreobrne in živi. — Imej pa tudi: c) prav trdno zaupanje pri molitvi. Reci sam pri sebi, da si nevreden grešnik, ki nič drugega ne zaslužiš kakor večno pogubljenje. Vendar pa prosiš ljubega Boga ne zaradi lastnega zaslužnja, ampak v imenu njegovega Sina. In če si še tako reven in mlačen pri molitvi, ne nehaj moliti, nikar ne reci, da tvoja mo-

litev nič ne pomaga, ampak z zaupanjem se obrni do svojega Boga in potoži mu, kako reven si, da brez njegove milosti še Očenaša ne moreš dobro zmoliti, in prosi ga prav zaupljivo, naj se te usmili in naj te nikar ne zavrže zaradi tvoje nevrednosti in tvojih grehov.

Stôri tako, dragi kristijan! Sam boš imel od tega korist in dobiček, in spoznal boš, kako resnične so besede sv. pisma, ki pravijo: *V tebe, o Gospod, zaupam. ne bom osramoten na vekomaj.* (Ps. 30, 1.) Amen.

M. Končar.

2. Četrta prošnja v očenašu.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh.
Gospodova molitev.

Procesije križevega tedna so posebno za to vpeljane, da bi Boga prosili potrebnih dobrot za dušo in telo, pa tudi, da bi od nas odvrnil sedanje in prihodnje šibe in nadloge. In kakor vsaki dan, tako moramo posebno križev teden moliti in prositi: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!*

Pa bo morebiti kateri ugovarjal, kakor se v resnici ne manjka takih slabovercev, in bo rekel: »Če hočem imeti vsakdanji kruh, si ga pač moram sam prislužiti, ga pač moram pridelati!« To je le nekoliko res, ali po vsem nikakor ne. Res, da mora človek tudi sam delati in truditi se; ali jaz pravim, da človek pri vsem svojem trudu ne bo imel vsakdanjega kruha ali vsaj zadostnega ne, ako Bog ne blagoslovi njegovega dela. *Zakaj ne tisti, ki seje, in ne tisti, ki priliva, je kaj; ampak Bog, ki daje rast,* tako uči sv. Pavel; ali z drugimi besedami: Brez blagoslova božjega ni teka; brez blagoslova božjega naše delo nima vspeha in ne prinese sadu, ali vsaj zadostnega ne. To vi kmetovalci sami najbolj veste in skušate. Ti kmetič si lani in predlanskim enako pridno delal in obdeloval svoje polje: ali predlanskim si vsake reči še enkrat manj pridelal kakor lani. Kedo je tedaj temu kriv? Če je vse le od tvojega dela odvisno, bi bil moral obe leti enako pridelati, ker si obe leti enako delal, in vender — kakšen razložek! Ali ne vidiš, ali ne spoznaš, da ima tukaj še nekdo drugi vmes govoriti in da ima končno in določilno besedo pri vsaki letini vender le Bog?

Kaj pomaga, če ti še tako dobro obdelaš polje, če seješ najboljše seme, najpravičnejše pognojiš, najskrbnejše opleveš — če pa o pravem času ni dežja ali gorkote; ali pa če pridejo nad polje razne nadloge, kakor slana, toča, suša, setnje, palež, in kakor se že pravi tem uimam? — Toraj je gotovo, da se letina ne ravna toliko po našem trudu in umnem delovanju, ampak poglavitno po naredbi božji: da tedaj ljubi kruhek, dobra letina pride končno le od Boga, in pa da Bog hoče za to prošeni biti: zato nas je Jezus učil prositi: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!* — Ko bi si sami brez ozira na Boga mogli svoj vsakdanji in zadostni kruh služiti, bilo bi pač nepotrebno še prositi: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!*

Tako imenovani učeni možje, ki so pri svoji učenosti prišli ob vero, pravijo in trdijo, da se vse prikazni v naravi vršé in godé po večnih in stanovitnih pravilih, kar je sicer res; nočejo pa pripoznati, da vladar sveta, ki je ta pravila dal naturi, lahko tudi katerikrat naredi kako izjemo (Jozve) ali vsaj, da obstoječe narurne moči, katere pa je sam vredil in razvrstil, lahko obrne tako ali drugače. — Učeni možje, ki so spoznali pravila, po katerih se nebesna telesa sučejo okoli solnca, so tudi preračunili in določili solnčne in lunine mrake in jih lahko določijo za tisoč in več let naprej, (če bo svet še stal), ali vremena ne morejo natanko določiti ne za en dan naprej. Jaz in vsak izmed vas lahko ve in napove, da bo danes leto (9. maja) solnčna luč ravno ob 5. uri in 20. minut izza Zelenice prisijala — ker se je še vsako leto do sedaj zgodilo (če bo namreč lepo vreme): ali tega izmed nas nobeden ne more povedati, ali bo danes leto lepo ali grdo vreme, ali bo gorko ali mrzlo (kakor danes, ko je bilo vse belo od slane).

Je že res, učeni marsikaj znajo, marsikaj tudi uganejo: ali z vso svojo modrostjo vendar le ne morejo narediti dežja, kadar bi ga bilo treba; z vsemi svojimi stroji vendar ne morejo ubraniti toče, slane, suše, povodnji! Amerikanci so unega leta že zaupili, da znajo dež delati: le nekaj kanonov je treba spustiti v zrak in dež je precej tukaj! Ko bi ta reč ne bila bogokletna, bi bila skoraj smešna. Enkrat so menda prišle nekatere kaplje, ali drugokrat so streljali in streljali, v nebesih pa so se smejali in niso nič dežja dali in če bi ga le tako mogli dobivati, bi bil dež tudi predrag! Toraj človek, revše, črvič, le lepo tiho bodi, ponižaj se in spoznaj, da je nad tabo še en Gospod, ki še nikonur ni izročil gospodarstva svojega, najmanj še takim brezvernim predrznežem! Le lepo

ponižni bodimo, pa v Boga zaupajmo in ga prosimo, da nam bo tudi potrebnega dežja dodelil o pravem času. Saj ga je tudi Elija prosil in Bog ni dal dežja tri in pol leta; in Elija je zopet prosil, in nebo je dalo dež in zemlja je rodila svoj sad! Toraj ne bodimo tako neumni, da bi streljali proti nebu, ampak ponižni, da bomo k Bogu pošiljali prošnje za dež!

Naj reče kdo, kar hoče, Bog je še vedno gospodar in dela s svojimi stvarmi po svoje. Njemu je lahko, da nam dá kruha; njemu pa je tudi lahko, da nam ga vzame. — Zatoraj je treba, da ga ponižno in vsak dan prosimo, da nam dá kruha; pa da se tudi potem, ko ga je dal, ponižno in zmerno in spodobno obnašamo, da ga nam ne vzame.

Poslušajte resnično zgodbo. Leta 1810 je bila nekje na Švicarskem ženitnina. Bogat kmet se je bil v tretje oženil. To vam je bilo veselja in skakanja in plesanja in vpitja in vriša. Pa so tudi z božjimi darovi grdo in neusmiljeno delali. Kruh in meso in druga jedila so skozi okno metali na cesto, da so se otroci in paglavci spopadali, vino so po nepotrebem zlivali in druge neslane burke so uganjali. Pa pride memo gosposk človek iz bližnjega mesta in ženin ga povabi na ženitnino. Ali gospod, ko vidi to presitost in razuzdanost, se zahvali za povabilo, zraven pa tudi resno opomni, da to ni krščanska dobra volja, kjer tako prešerno Boga žalijo in zlorablajo in zametujejo božje darove. Glejte, pristavi gospod, da vam takega počenjanja danes ali jutri ne bode žal in da se vam ne bo vtepal! Ženin pa je udaril po svojem žepu, da so trdnjaki zarožljali in pravi bahaje se: »Gospod, jaz sem že toliko bogat, da mi ni treba moliti: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh!*

Ali kaj se zgodi? Preteče sedem let. Tudi na Švicarskem je nastala leta 1817 velika lakota in dragina. Ljudje so lakote mrli. Bil je nekje somenj, in naš znanec gosposki človek je bil tudi na sejmu. Kar nastane vriš med ljudmi, da neki človek umira na ulicah. Z drugimi vred priskoči tudi naš znanec in ko zve, da je ubogi mož lakote tako oslabil, ga veli nesti v bližnjo gostilno in mu kupi krepke juhe in dobrega vina. Po taki postrežbi revež kmalo toliko okreva, da se mu vrnejo moči, da spregleda in jame govoriti. Znanca sta se spoznala. Onemogli starček ni bil nihče drug, kakor prevzetni kmet, ki se je tako samopašno obnašal pri svoji ženitnini. Povedal je zdaj gospodu prav ob kratkem svojo zgodbo. Rekel je: S tretjo ženo nisem imel sreče. Zadevale so me šibe druga za drugo; prišla je še slaba letina. Prodali so mi posestvo. Žena in otroci so mi lakote pomrli in tudi jaz bi bil umrl, da me niste vi rešili. O kako prav ste imeli, ko ste rekli, da to ni prava krščanska dobra volja, ko smo se norčevali presiti iz kruha. Zdaj vem, da tudi v sreči mora človek moliti in za kruh prositi

ljubega Boga. Dokler me Bog še na svetu pusti, vedno bom ponižno molil: *Oče naš, daj nam danes naš vsakdanji kruh!*

Nekaj enacega pripoveduje ranjki goriški kanonik Stanič, ki je bil huda leta nekje na Tominskem za župnika. Ljudje so travo jedli in od slabosti po potih in cestah ležali in umirali. To je dobrega gospoda v srce sklelo, pa vendar ni mogel drugače, kakor da je v pridigi svoje farane posvaril in jih opomnil na njih prejšnje hudobno življenje. Ali se še spominjate, je rekel, kolikokrat sem vas opominjal k zmernosti, k ponižnosti in ljubezni — pa niste ubogali? Zdaj vas je pa roka božja zadela še huje, kakor sem vam napovedoval. Poprej ste od pijanosti ležali po potih, zdaj pa od slabosti in lakote ležite in mrjete!

Ljubi poslušalci! Nauk iz tega si sami lahko naredite. Iz Boga in božjih darov se ne smemo norčevati. Bog je še vedno sam gospodar in nam kruh lahko dá ali pa tudi vzame. Ne vemo, kaj še pride. Letošnja nenavadna dolga suša nam nič dobrega ne obeta. Lani in predlanskim je bila taka suša na Ruskem in vsled tega je nastala lakota, vročina in kolera. Ali se ne more kaj takega tudi pri nas zgoditi? Toraj le prav ponižni bodimo, božje darove, ljubi kruhek pametno in zmerno uživajmo in prav pogosto in srčno molimo: *Oče naš daj nam danes naš vsakdanji kruh*; in še: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh*; in še: *Daj nam danes naš vsakdanji kruh*. Amen.

Jan. Azman.

3. Molitev je denar.

Prosrite in se vam bo dalo.

Jan. 16, 24.

Nikar se ne čudite, preljubi, če vas tolikokrat in tako živo opominjamo, vabimo, napeljujemo, priganjamo k molitvi. S tem ne delamo nič drugega, kakor kar je storil Kristus, ki je tudi svoje učence tako milo in srčno vnemal in spodbujal k molitvi, rekoč: *Prosrite in se vam bo dalo.* (Jan. 16, 24.) *Čujte in molite, da v skušnjavo ne padete.* (Mark. 14, 38.) In kar je storil Kristus, to so delali tudi njegovi aposteljni in drugi njegovi nasledniki, ki so vernim vselej in povsod molitev priporočali.

Cerkveni očetje in učeniki imenujejo molitev luč, ki nam razsvetljuje pot proti nebesom; imenujejo jo jed, ki nas krepča, da ne omagamo; orožje, s katerim se branimo in premagujemo dušne sovražnike; ključ, s katerim si odpiramo vrata nebeška.

Učeni Janez Osorij pa imenuje molitev celo denar, s katerim si lahko vse kupimo od Boga.

V kakšnem pomenu je molitev res denar, to vam hočem danes kratko razložiti. Božja pomoč z nami!

Denar je sveta vladar, tako je rekel že modri Salomon (Eccl. 10, 10.). — Denarja je treba, kdor se hoče vspešno vojskovati; velikokrat se je vojska nesrečno ali pred časom in nevspešno končala zato, ker je zmanjkalo denarja. Pa tudi v mirnih časih si človek z denarjem lahko preskrbi prijetno in zložno življenje.

Glejte, preljubi, tako je molitev tisti denar, s katerim največ opravimo zoper svoje sovražnike. Sv. Ambrož pravi: *Najboljše orožje zoper vidne in nevidne naše sovražnike je molitev.* In sv. Križostom pravi: *Ni ga močnejšega, kakor je človek, ki zna prav moliti!*

a) Jozve Amaličanov ni premagal toliko z mečem, ampak zato, ker je med vojskovanjem Mojzes molil na gori za zmago. (II. Mojz. 17, 20.).

b) Sodnik in vojskovodja Gedeon sovražnikov ni toliko zmagal z orožjem, kakor veliko bolj z molitvijo in klicem: «Meč Gospodov in Gedeonov!» (Sod. 7, 20.)

c) Judita je celo asirsko vojsko razkropila in osramotila, je skozi vse straže prišla do Holoferna, ga z njegovim lastnim mečem umorila, pa tudi svojo čistost neomadeževano ohranila — in vse to z močjo srčne in zaupljive molitve. — Ona se je namreč tri dni postila in molila in Bogu svoj namen priporočila, predno se je spustila v tako nevarnost.

Dragi moji! tudi mi imamo mnogo sovražnikov. Jaz ne mislim samo tistih zavidljivcev, nasprotnikov in obrekovalcev, ki nam življenje grené, škodo želé in nam nasprotujejo povsod, kjer le morejo; ampak mislim posebno nevidne sovražnike, hudobne duhove v podnebji, kakor piše sv. Pavel Efežanom (6, 12.): *Nam se ni vojskovati zoper meso in kri, ampak zoper poveljarstva in oblasti, zoper gospodovalce tega temnega sveta, zoper hudobne duhove v podnebji!* — Sv. Nil namreč pravi, da se hudiči z nami večjidel vojskujejo le zavoljo molitve. In sv. Klimak piše, da kadar na zemlji zvonovi vabijo k molitvi, da takrat tudi v peklu z vsemi (zvonovi) zvoni, da bi hudiči šli na zemljo in verne motili pri molitvi. — In res moramo iz lastne skušnje spoznati, da nobenkrat in nikjer nimamo takih skušnjav, kakor ravno pri molitvi in v cerkvi! — Iz tega se pa tudi spozna, da se hudiči tudi res

molitve najbolj bojé in da jih s tem orožjem najgotovejše premagamo. Ko je odpadnik cesar Julijan na Perzijanskem se vojskoval, je poslal enega hudiča, da bi šel prašat v pekel, kako se med tem v rimskem cesarstvu godi. Ali hudič je prišel na poti do kočé nekega puščavnika, in hudič deset dnij ni mogel z mesta. Kakor je potem sam pravil cesarju, ga je ta puščavnik zadrževal s svojo molitvijo.

Kakor pa je molitev najboljše orožje v vojski zoper naše sovražnike, tako je pa tudi molitev najboljše sredstvo, če si hočemo telesnih in duhovnih dobrot od Boga sprostiti in pridobiti. Ni je reči in dobrote, katere bi ne mogel človek z dobro molitvijo od Boga kupiti.

Bolni kralj Ecekija si je z molitvijo zdravje sprosil in še petnajst let živel, dasiravno mu je bila že smrt namenjena.

Čista Suzana si je z molitvijo ohranila čisto ime in življenje.

Kralj Salomon si je z molitvijo sprosil tako modrost in toliko bogastva, kolikor ga ni imel noben ne prej ne potem.

Kraljica Estera je z molitvijo življenje rešila sebi in celemu izraelskemu ljudstvu.

Abraham si je z molitvijo sprosil sina Izaka že v pozni starosti, pri sto letih, in pobožna Ana je zarod dobila zavoljo svoje ponižne in goreče molitve.

Danijel je v levnjaku nepoškodovan ostal in trije mladeniči niso zgoreli v ognjeni peči, ker so si z gorečo molitvijo sprosil milost božjo. — Ninivljanom je Bog prizanesel zavoljo njih molitve in Mojzes je s svojo molitvijo odpravil šibe egiptovske.

Molitev je torej res denar, za kateri od Boga vse lahko kupimo in dosežemo!

Če pa pravim, da je molitev denar, za kateri se od Boga dobi in kupi vse, kar človek potrebuje na duši in na telesu, tedaj mislim le dobro molitev. Če je pa molitev slaba, je podobna slabemu, ponarejenemu denarju, in kakor se za slab denar nič ne dobi, ampak človek zavoljo takega pride še v vélike zadrege, v škodo in kazen, tako tudi s slabo molitvijo nič ne dobimo, ampak se še zamerimo Bogu.

Denar je slab in ponarejen, če ni iz takega blaga, kakor bi imel biti; če je namesto iz srebra ali kufra, le iz svinca ali cinka. Tako je tudi naša molitev slaba, kadar ne prosimo za prave, za koristne reči, kadar prosimo zgolj za časne, za nečimurne, ali naravnost za škodljive reči. — S takim slabim denarjem, s tako

napačno prošnjo je prišla nekdam mati Cebedejevih sinov (Janeza in Jakoba) k Jezusu, ko je prosila: »Reci Gospod, da bodeta moja sinova v tvojem kraljestvu prva zraven tebe, eden na desnici, eden pa na levici.« To prošnjo ji je Jezus zavrnil, rekoč: «Ne vesta, kaj prosita!» — K temu dobro opomni neki cerkveni učenik, ki pravi: «Mati, neumna mati, ti ne veš, kaj prosiš! Ti enemu sinu prosiš pogubljenje. Ali ne veš, da bodo tisti pogubljeni, ki bodo na levici, ko bo prišel Gospod sodit žive in mrtve!»

Glejte, Bog se tako obnaša proti nam, kakor kak umen zdravnik, ki tudi ne dovoli bolniku vsega, kar ga prosi. Bolnik v vročinski boleznici prosi za vino, ali zdravnik mu ga ne dá in ne privoli, ker vé, da bi to le škodovalo bolniku, da bi mu to le pogin in smrt prineslo namesto navideznega polajšanja.

Kralj David je prosil Boga, da bi zarod dal njegovi ženi Miholi; pa Bog ga ni uslišal, in sicer zato ne, kakor pravijo razlagalci, ker je bila Mihola prevzetna, da bi tudi njeni otroci od nje ne podedovali prevzetnosti!

Naša molitev je kakor slab denar takrat, kadar molimo z umazaním, pregrešnim srcem. Dokler grešnik svojih grehov ne obžaluje, dokler tudi volje in namena nima, poboljšati se, ga Bog gotovo ne bo uslišal, ali če ga usliši, le k njegovi nesreči, k njegovemu poginu. — Ko se je paganski modrijan Bija peljal po morji z mnogimi hudodelniki, in je hud vihar nastal, so ti hudobneži klicali na pomagaje vsak svoje bogove. Bija, moder mož, pa jim je rekel: «Tiho bodite, da bogovi ne zvedó, kakšni hudobneži se tu peljejo, ker sicer gotovo vsi poginemo!»

Pravi denar mora nadalje imeti tudi pravo podobo in napis, sicer ne velja v prometu. Tako mora tudi naša molitev, da bo prava, imeti na sebi podobo Kristusovo, to se pravi: moliti moramo v zaupanju na neskončno zasluženje Jezusovo, ne pa zaupajoč na svoja lastna dela.

Ko je sv. Peter na lastno roko delal in ribe lovil, celo noč nič ni vjel; ko pa je zaupajoč na Jezusovo besedo vrgel mreže, so zajeli toliko rib, da so se mreže trgale.

Očak Jakob bi bil javaljne dobil blagoslov od svojega očeta, ko bi ne bil imel na sebi lepo dišeče obleke svojega brata. Zakaj sv. pismo pravi, da je Izak svojega sina še-le blagoslovil, ko je čutil prijetni duh Ezavovih oblačil. Tako, preljubi, je z nami Zavoljo svoje nevrednosti in pregrešnosti ne zaslužimo božjega blagoslova. Če pa v imenu Jezusovem in v zaupanju na njegovo

zasluženje Bogu prinašamo svoje prošnje; če smo tako rekoč z Jezusovim zasluženjem ogrnjeni, nas bo nebeški Oče gotovo uslišal zavoljo njega, nad katerim ima vse dopadenje!

Tako, preljubi! smo danes slišali in se prepričali, da je molitev res kakor denar, za katerega vse lahko dobimo in kupimo od Boga. Samo pravi mora biti ta denar, ne slab, ponarejen in napačen. To se pravi: naša molitev mora biti prava, dobra, resnična. Za prave reči moramo prositi, ne za škodljive; v milosti božji moramo biti, ne v greh; na Jezusovo zasluženje moramo zaupati, ne na svoja dobra dela. — Če je pa naša molitev dobra, prava, potem je ona denar, za kateri od Boga vse lahko sprosimo, kupimo in dobimo: pomoč zoper vnanje in notranje, vidne in nevidne sovražnike; pomoč v telesnih in dušnih potrebah; da, molitev je tisti denar, za kateri si lahko tudi kupimo najdražji zaklad, namreč nebesa! Amen.

Jan. Ažman.

Pogled na slovstvo.

1. *Officium hebdomadae maioris a dominica in Palmis usque ad sabbatum in albis iuxta ordinem breviarii, missalis et pontificalis romani editum.* Cum approbatione S. Rituum Congr. Ratisbonae. Sumptibus et typis Friderici Pustet. MDCCCXCIV. 16°. Str. 368 + (32). Nevez. 1 gl. 24 kr., v usnju z rdečo obrezo 1 gld. 86 kr. — Ta knjiga ima prav tako zunanjo obliko, kakor pred kratkim izešli mali brevir. Uredba je — mislim — vsakemu čitatelju dovolj znana. Vsa knjižica je jako lična in zaradi male oblike prav ročna. Za duhovsko porabo v cerkvi je pa manj pripravna zato, ker nima not za petje. Knjiga bi ne bila mnogo večja, ko bi se ji dodale še note, rabljiva bi pa bila mnogo bolj. Saj neduhovni tako ne rabijo latinske knjige. V dodatku ima tudi vse praznike, ki bi utegnili na vrsto priti veliki teden. Za potovanje o velikonočnih počitnicah je pa kakor nalašč narejena.

2. *Pastoralmedizin.* Die Naturwissenschaft auf dem Gebiete der katholischen Moral und Pastoral. Ein Handbuch für den katholischen Clerus. Von Dr. E. W. M. von Olfers. Zweite vermehrte und verbesserte Auflage. Mit Approbation des hochw. Herrn Erzbischofes von Freiburg. Freiburg im Breisgau. Herdersche Verlagshandlung. 1893. 8°. Str. 218. Cena nevez. 1 gl. 73 kr., vez. 2 gl. 73 kr. — Ta knjiga se odlikuje med drugimi knjigami iste vrste prav ugodno zaradi temeljitega in obširnega znanja pisateljevega. Zares je knjig te vrste že precej; duhovniku ni vseskozi prijetno čitati razne stvari, ki nimajo nič opraviti

z njegovim stanom. Toda gotovo pogostoma zabrede lahko spovednik in dušni pastir na napačna pota, ako ne vé, kaj pravi o tem in onem zdravniška veda. Naša knjiga je tako popolna, da pač skoro ni slučaja, katerega ne bi bil obdelal ali pojasnil pisatelj. Onim, ki potrebujejo nauka na tem polju, smemo priporočiti to delo; dostaviti pa moramo, da še poprej priporočamo temeljito znanje in izpolnjevanje morále.

3. Uebung der christlichen Vollkommenheit und Tugend von Alphons Rodriguez, Priester der Gesellschaft Jesu. Nach dem spanischen Originale übersetzt von Dr. Magnus Jocham, erzbischöflicher geistl. Rath und Professor der Theologie. Drei Theile in einem Bande. Vierte strengrevidierte, complete Ausgabe. Mit hoher oberhirtlicher Genehmigung. Regensburg. Druck und Verlag von Friedr. Pustet. Vel. 8°. Str. 351. + 348 + 282. Cena 4 gl. 61 kr. — O tej knjigi se piše lahko ali prav veliko ali prav malo. Prav veliko, če bi hoteli vse označiti, kar se nahaja v njej; prav malo, če povemo, da je knjiga delo jednega izmed prvih učencikov duhovnega življa. Častitljivi P. Rodriguez je čitateljem dovolj znan in njegova dela so obče priznana kot vsestransko zanesljiva. Njegova »Vaja krščanske popolnosti in čednosti« je preložena v vse večje evropske jezike in je izvrsten kašipot do popolnosti. Prelagatelj zatrjuje, da se je ravnal natančno po izvniku. Ker je knjiga, dasi velika, vendar doživela štiri izdaje v kratkem času, priča to najbolj o njeni vrednosti. Lahko jo rabi vsakdo za svoj napredek, duhovni pastirji pa prav dobro za prižnico in izpovednico. Zato je dodal prelagatelj na koncu ne samo abecedno stvarno kazalo, ampak je tudi sestavil tvarino za razne nedelje in praznike v letu, kakor tudi za razne prilike.

4. Die Lebensweisheit in der Tasche. Von Fr. Albert Maria Weiss, O. Pr. Vierte Auflage. Freiburg im Breisgau. 1894. Herdersche Verlagshandlung. 12°. Str. 507. Cena nevez. 1 gl. 74 kr., vez. 2 gl. 24 kr. — Ta knjiga je jako hitro doživela tretji in četrti natisek. Morda je tega vzrok slavno ime pisateljevo, morda praktična vsebina, morda oboje. Mislimo, da oboje vleče občinstvo in bo vleklo še dolgo, zakaj ta ročna ali žepna knjiga ima jedro tega, kar je pisatelj obširno in temeljito obdeloval drugodi. Kakor je bila misel take knjige jako srečna in modra, tako je tudi sestava in pisava primerna namenu ročne knjige. Sestavki so večinoma kratki, tu aforistični, tam daljši in natančnejši; nekateri poučni, drugi opominjajoči, tretji vnamajoči; ta je modroslovski, oni bogoslovski, drug zopet pesniški. Tako je knjiga raznovrstna po vsebini, vseskozi pa goreča za krščanstvo in njega popolnost. Iz velikega uspeha pri tej knjigi vidimo, da so ljudje še vedno vneti za krščansko resnico, samo da jo znamo podati v pravi obliki.

5. Homiletische Predigten für die sonn- und festtäglichen Evangelien von A. Perger, Priester der Gesellschaft Jesu. Mit kirchlicher Approbation. Zweiter Band: Homiletische Predigten über die festtäglichen Evangelien. Paderborn. 1894. Druck und Verlag der Bonifacius-Druckerei. (J. W. Schröder). 8°. Str. 292. Cena 2 gl. 23 kr. — Prvi zvezek Pergerjevih pridig smo že naznanili in priporočili. V tem delu imamo pridige za praznike in sicer od Marijinega spočetja do praznika posvečevanja cerkvá po navadnem redu. V hvalo teh pridig bi se dalo reči marsikaj. Ne samo, da so veličastne, tudi tehtne in duhovite so ob jednem. Porabne bi bile pa zlasti zato, ker so sestavljene prav jasno in razvidno. Seveda — niso te pridige lahka hrana, ampak treba zanje dokaj znanja in razvitega

mišljenja. Za mesta bi se utegnila podati; za deželo pa le, če jih bo pridigar prestavil na umevnejše stališče. Vsekako pa smemo reči, da spadajo Pergerjeve homiletične pridige med boljše proizvode homiletičnega slovstva.

6. **Sieben Predigten über des Menschen Ziel und Ende** und letzten Dinge von Philipp Hammer, Doctor der Theologie. Mit kirchlicher Erlaubnis. Fulda. Druck und Verlag der Fuldaer Actiendruckerei. 1894. 9°. Str. 208. Cena 1 gl. 11 kr. — Te pridige so namenjene za postni čas in za svete misijone, kakor kaže že naslov. Obilna je v njih tvarina; iz vsake pridige bi se dali napraviti tudi po dve. Obdelana je pa tvarina jasno in enakomerno: govor je živahen in mičen, objednem lahek, razkladanje plastično. Čitali smo, da je poslušalstvo jako rado poslušalo te pridige in se kar trlo, ko jih je govoril naš sloveči govornik in pisatelj.

7. **Das bittere Leiden unseres Herrn Jesu Christi.** Nach den Gesichten der Dienerin Gottes Anna Katharina Emmerich aufgezeichnet von Clemens Brentano. Nach der 4. Auflage des von P. Schmöger herausgegebenen Lebens und Leidens Jesu Christi von P. G. Wiggermann, C. Ss. R. Mit Approbation des hochwürdigsten Herrn Bischofs von Regensburg und mit Erlaubnis der Ordensobern. 1894. Regensburg. Druck u. Verlag von Fried. Pustet. 8°. Str. 374. Cena 1 gl. 36 kr. — Izdajatelj nam podaje najprej življenjepis Ane Katarine (na 26 str.), na to pa opisovanje trpljenja Gospodovega skoro popolnoma tako, kakor je v večji Schmögerjevi izdaji; le nekatere nebstvene stvari so izpuščene. Poleg tega ima knjiga precēj lepih slik, ki pojasnjujejo besede. — Za one, ki ne marajo ali ne morejo kupiti celega Schmögerjevega dela, utegne biti naša knjiga prav ugodna, zlasti ker je prikupljiva po lepem in velikem tisku.

8. **Adrian Balbi's allgemeine Erdbeschreibung.** Ein Handbuch des geographischen Wissens für die Bedürfnisse aller Gebildeten. Achte Auflage. Vollkommen neu bearbeitet von Dr. Franz Heiderich. Velika 8°. (Popolno delo v 50 snopičih po 40 kr., snopič ima po 4 pole.) V rokah imamo snopiče 35—45, ki obdelujejo najprej za nas tako važno snov o Avstriji (v petih snopičih), potem Švico, Balkanski polotok z Grčijo, Italijo, Španijo in nekoliko Francije. Seveda nas je Avstrija najbolj zanimala. Dasitudi je poznati v delu mnogo truda in natančnosti, vendar smo našli v nam znanih deželah tudi nedostatkov. Tu bi bilo potrebno, pole pred natiskom poslati veččakom v natančen pregled. Če namreč zapazi čitatelj kako nedostatnost, kmalu izgubi zaupanje do celega dela. V večjih stvareh pač ni napák. Tvarine je v tem delu res obilo. Celo manj važne stvari se omenjajo ali opisujejo. Kar je pa vredno posebne hvale, so slike, katere so deloma narejene naravnost po fotografijah in torej čisto zanesljive. Zato je to delo za zemljepisno znanje jako važno, kakor za zasebno rabo prijetno in zanimivo.

9. **Seele und Leib** als zwei Bestandtheile der einen Menschensubstanz, gemäss der Lehre des hl. Thomas von Aquin. Vortrag, gehalten am 5. September 1893 bei Gelegenheit der Generalversammlung der Görres-Gesellschaft zu Bamberg von Prof. Tilmann Pesch, S. J. Fulda. Druck und Verlag der »Fuldaer Actiendruckerei. 1893. 8°. Str. 31. Cena 50 kr. — Ta govor je veličasten zagovor Aristotelovega in skolastičnega nauka o telesu in duši.